

وساندر

انتساب

اپنے پالیں

شانزہ، شہام

کنزہ تے شہروز

دے نانویں

تندیر

- 11 گالھ مونہوں مُرکئی (سعید اختر سیال)
- 14 روشن مستقبل دے امکانات دا شاعر (محمد اسلم رسولپوری)
- 16 نویں نسل دا نمائندہ شاعر (عاشق بزدار)
- 17 آصف دی شاعری دا سمورا درشن (محبوب تابش)
- 18 وساندر (حافظ گلاب فیاض)
- 20 قادر الکلامی تے ایمان (خالد ذبیح آسی)
- 22 ساڈی اتنا کہانی ہے (جاوید آصف)

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

4

44

44

45

47

47

48

49

حمد
تیں جے کئی رات میڈے نال گزاری ہوندی
ہن جڈاں دل کوں جدائی تیڈی جو جک ڈہندی ہے
نہ پچھ اولے بے وفا سنگدل ججن مغرور دیاں گاکھیں
لوک کیا آکھسن (نظم)

اتی یقین اے میں پہلے وسساں جیکرا جڑنے اجڑساں بعد اچ
پیت دا پورھیا جو ہن دل کوں پکر دا ڈیکھدوں
کیا رکھوں پھیر گھیر مئے خانے
ہک دے گل کشکول اے بے گل بستہ ہے
جیندا ہجر اسا ڈے من کوں مو جھدے محشر ڈیندے
خدا دا نام چا آیا کھڑا ہاں

کڈی ہیں فرب دے قیدی کڈی ہیں ہجر ہالے وچ
میکوں کجھ اے یا انسان ان بد لیے بد لیے
ہن ایں کرنے (نظم)

منگتے ہیں منگدوں پنج کنی (کافی)
تیکوں چھوڑن دی جو اے جیس وقت نیت تھیندی
جتنا کہیں دے سینے دے وچ بل ہوندے
ودھ وودھ تھیون ڈھیر

تکلف

میکوں ارمان تھئے (نظم)

اجاں ماہ رمضان دا چندر چڑھے ساکوں عید دیاں تیاریاں یاد آگن (ڈوہڑہ)
اچ جاہ جاہ قصے ہن ساڈے کڈی یکتا ہیں کڈی ڈوئی اچ ہیں (ڈوہڑہ)

کیا جھم جھم دے دی کھیڈ اندر (نظم)

تیڈی گول اچ جیویں جنڈا نے تھیوں تندوتان نکر ساکوں (ڈوہڑہ)
ایں کوڑتے وقت کٹھیندے پے ہک کوڑا رچ ہے کل ملسوں (ڈوہڑہ)
سک دی نماز (نظم)

پوہ دی کالی رات جگارے جٹ رہ گن

- 50 اوندی ہر سہندا کھڑاں سندا کھڑاں
- 51 سی (نظم)
- 52 کہیں کھوتے کے تیں ویڑی تھی چودھارودی بھج بھج ڈیکھاں (ڈوہڑہ)
- 52 لگھ منہ ساڑیے تاں یادائے می ایں موسم پیلھوں پکیاں ہن (ڈوہڑہ)
- 53 ساڈے پن منارے بھر دے پن
- 54 بکر عیدتے لوکی کجھ توں کجھ قربان کرین (سرائیکیو)
- 54 پہلے تھولے گھراج غربت دیرے لاتن (سرائیکیو)
- 55 رحمت (نظم)
- 56 ٹریے تاں سو جھلا اکھدا کھڑے ڈینھ نال گھٹ تھی گئے
- 57 ان وی تیں ڈوھے آن تیڈوھے
- 58 کیا دل تے تیڈے نقش قدم چھاپ کھڑیندوں
- 59 اسا کوں پیت دے پہلے پہر تھکا مارے
- 60 توں ہانویں ہر شے جاہ تے ہئی (نظم)
- 61 ہک دل اہدے جھیر الاواں نال تیڈے
- 62 کہیں ٹھوکر دے نال اُساکی شیت ملے
- 63 تیکوں وی تاں قد کاٹھتے درکار غزل ہئی
- 64 نکم اچ پیچھا کم وسریاودا ہاں
- 65 تیڈے نکھرن دا پل سیں ڈیکھ سہندے
- 66 بچپن (نظم)
- 67 غربت (نظم)
- 3
- 68 زندگی ہے ڈوڈینھ دامیلہ میلہ بھجدے
- 69 توں امیں تیڈی آمد دے اجاں پیر نہیں مسدے (ڈوہڑہ)
- 69 انی شوق دی شارت جیں پاسوں سک سودھ سفیراڈا ہیں ٹرے (ڈوہڑہ)
- 70 اساں کنوں کیا اوآ پنادگ نکھیر گیا ہے
- 71 تیڈی سک داسیوک سال پچھوں تیڈے درتے ساگی وت ول آئے (ڈوہڑہ)
- 71 میں اکثر منہ تے بوچھن ڈے ہے من دی مونجھ اکوری چوری چوری (ڈوہڑہ)
- 72 کھیل آندا ہا جگارا نندرکوں
- 73 اساں باہیمان تھئے تیں تے ولا ایمان گھن آئے ہیں

74

نہیں سوکھے تھیندے سفر ریت دے

75

ڈے ملک ملہیر نہ جھنگ سائیں (کافی)

76

یاد تیڈی وچ کئی روندے کئی گاندے ڈھولا

77

مستی

79

سانون آ یا یا ر سا ڈ و سا ون آیا

81

تیں توں تیں تائیں

8

گول تیڈی وچ کجھ ڈہنہ گالھے تھئے ہا سے

83

اساں عشق کمتے

84

چیترا د موسم چپ چڑیاں دی

85

تونی خود وچ الانواں تیں الیندا

86

بھالا

87

تیکیوں ہتھ لیں نکا لگدے

88

توں میکیوں بھل تاں نہ ویسیں

89

جج کچاویں چڑھی (کافی)

90

تیڈے چنتے دی چاٹ لگدی ہے

91

اول لکھے ایویں جا پدا ہے

92

اوندی دنیا دیوانی ہے اونکوں احساس نہیں تھیندا

93

اساں جیلھے غزل لیکیندے ہیں

94

اساں کیا سانولا تیں نال اجکل پیار پاتے چا

95

سو بے دی واءز ہر بہن توں بچ گئی اے

96

جیندی پستیاں گولیندیں ہوئیں وہا گئی عمر ساری ہے

97

بھوئیں امب (نظم)

99

؟

100

تیکیوں نہیں صرف ڈیندے لوک مہنے

101

تیکیوں مل تے تیڈے نکھرن دا منظر سوچنا پوندے

102

تیڈیاں او ہے وسلا نیاں وے سائیاں

103

میڈی ضد دا کیا ہے دل جیلھے تیڈی گوری گمدارہ ویندے (ڈوہڑہ)

103

تیڈے شہر دا شور سمجھ آندے تیڈا شہر سمجھ نہیں آندا (ڈوہڑہ)

- 104 تیڈی اکھدے اشارے نہیں بھگیندے
- 105 مھسوں لاہندے ویندن بھٹل تیوی تونی ٹکرے ہاول ٹکرے ہا (ڈوہڑہ)
- 105 تیڈے شہر غریبیں لوکیں دے سران چودے کئی کال لتھے (ڈوہڑہ)
- 106 بے یقینی (نظم)
- 107 چے سگداھے مخلوق کوں شک کیویں لکانواں
- 108 دل وڈا آکھدے (نظم)
- 109 توں آاتھاں آکھونج ہنائیں کوں (نظم)
- 111 مقدر درد اوڈیندے جیند ادرمان نہیں ہوندا
- 112 میڈی لوں لوں میڈے انگ انگ لگاھے یا صنم اونویں
- 113 وداعیہ
- 114 تیڈے لڑگیو سے (نظم)
- 115 تھک باہنا نہیں (نظم)
- 116 تے کیا آکھ بیٹھاں تیڈی شان اچ
- 117 خوشی پہنچ نہیں سگی (نظم)
- 119 ڈیکھوں لوکیں دیاں خودسریاں ڈیکھوں
- 121 وصیت (نظم)
- 122 محرومی (نظم)
- 123 جیرھا درداھے کہیں دی ویارتوں
- 124 توں میکیوں ہئیں (نظم)
- 125 جگارا (نظم)
- 126 تیڈی یاری کنوں کیاوٹے
- 127 کل رات میں سوچاں پیا کیا کیا خدا سوہنا بنائے
- 128 جیں نہیں ہن تائیں پیتاں پالیاں (کافی)
- 129 کمذات (نظم)
- 130 درد رنجایا کن تے گل گئیں
- 131 جیرھا ہک اے اوندا ہک شہر وچ ہک گھروی کافی ہے
- 132 اچ کال کر (نظم)

Optic Angle

- 134 مجھری (نظم)
- 135 کجھ ڈکھ مہمان رتو کے ہن کجھ سول سویر دے نال ملئین (قطعہ)
- 135 جیرھا گھربار فصلاں پوڑا ج سڑکیں تے سڑ دا پئے (قطعہ)
- 136 میت (نظم)
- 137 اے کتھوں دا وپاراے (نظم)
- 138 میڈے وس اچ بس اتنا ہے (نظم)
- 140 تیں توں دور ہاں جیویں شالا
- 142 اجاں شہر تیڈے دے لوکیں دے نیں میں تیں یار پتھر بجدے
- 143 فی الحال نہ مل میگوں (نظم)
- 1 ہاوا (نظم)
- 155 قصہ کراں ست بٹھا (نظم)
- 156 مل نہ مل مستقل
- 157 جڈاں گھر دے دیواریں تے اداسی کھڑا ڈردی ہے
- 158 او بیٹھے خاک تے کئی وال کھولی (گاؤن)
- 159 نین تیں تھکدے (نظم)
- 160 پچھتاوا (نظم)
- 162 انج نہ تھیویں (نظم)
- 163 تیڈے بنے سواندرے ہاسے
- 164 میڈا ساہ ساہ ویل ہے تیں سیں دی میڈے پہرا ٹھیے پہر تیڈے (ڈوہڑہ)
- 164 تیڈی راہ آئے لوک ہزاراں پر کئی رلدے گئے کئی رلدے گئے (ڈوہڑہ)
- 165 تیڈے احباب مونجھے ہن تیڈے سنگ سیر مونجھے ہن
- 166 بانگ (نظم)
- 167 ناجان اساڈے حاکمیں دی (نظم)
- 168 تریہہ (نظم)
- 169 متھڑے اُتے پانہ گنڑنچ ویندے پیوں ویندے پیوں

”گالھ مونہوں مُر کئی“

وساندر آھدن رات دے سو جھلے کوں۔ بھانویں اے سو جھلا ڈیوے دا ہووے، سچ دا ہووے، اچو کی بجلیاں دا یا چین تاریں دا سو جھلا ہووے۔ وساندر دی جیویں رات نال بھائیوالی اے۔ ایویں سو جھلا ڈیہنہہ دا جوڑی وال اے۔ بھانویں وساندر ہووے تے بھانویں سو جھلا۔ ڈوہیں اُبھر دے بندے دے اندروں ہن۔ ہے وساندر بندے دے اندروں نہ اُبھرے تاں اندھارے اچ راہ نہ لھے۔ ہے سو جھلا بندے دے پاہری پاہرہ ونجے۔ تاں ڈیہنہہ دامل کھوٹا تھی ونجے۔ اندروں نویں اُشاء اوں ویلے اُبھردی اے حیرھے ویلے پاہروں کوئی رشنا بندے دے اندر آن جھاتی پاوے۔

”اندروں پئی تازی کئی“

لکھو کھ لوک اچ وی ڈیہنہہ دے سو جھلے اچ رہ کے سو جھلے کنوں وانجے ہوئے ہن۔ تے سہنس لوک وساندر دے ہوندے رات دے اندھارے اچ اکھ بھالن جوگے نہیں۔ آدمی داسکنا ہوون کیرھی شے اے؟ ایہوسکنا ہوون اے جو روشنی وجود دے چھری پاہرہ ونجے۔ مُتھاجی کیشے پیے؟ ایہا مُتھاجی اے جو من دا نور وسم ونجے۔ سجاک لوک اوہے اکھویندن، جگارا جیندے من وچ جاگدے۔ سیں جاوید آصف اُنھاں سو جھوٹاں اچوں اے، سو جھلاتے وساندر جیندے اندر پلدے۔

گھیل آندا ہا جگار اندر کوں
نہیں ڈتا پر سوچ وار اندر کوں

اماوس اچ وساندر دا جمن اصل اچ زمین نال گنڈھے ہوئے اسمانی سنہیے دا جمن
اے۔ بندے دی کمال کیڑھی اے؟ ایہا کمال اے جو اکھیوں چکیاں نشانیاں دا مونہہ
سر اُبھار گھناوے۔ تے اسمانی سنہیے نال زمین دی جھولی ایویں ساوی کر ڈکھاوے۔ جو
زمین دارنگ آسمان تیں نظر آوے۔ ترسلے دی گالھ اے، جاوید آصف ایں گن نال
بھریال اے۔

ساڈے مسئلے زمینی ہن، نہ آن آسمان کوں ادھ وچ

میڈی جاں طور دیاں گالھیں تاں ہن بہوں دور دیاں گالھیں

شاعری روندے کوں کھلوانہ سگے تاں رہا ضرور سگدی اے۔ مونجھے کوں آس دے
کنٹھے تے لاون دی پارت وی نبھاسگدی اے۔ مونجھ کیڑھی گالھ دی؟ متر اں کولوں
نکھیرے دی..... تریہہ گریہہ دے بکھیرے دی..... تل وایاں، سنگتیاں ساتھیاں
نال تھیون آلی وانج دی..... دھاڑاں ساہندی سانجھ دی..... بھونیں امب دی، چھل
دی..... الوٹے الوٹے حاکماں دے وڑ چھل دی۔ ایہے جھاتیاں ہوندین حیرھیاں
لفظاں اچ نشا برتھی کے متر اں کوں، تل وایاں کوں، سو جھواناں کوں، سیاناں کوں،
اپنے ہوون دی سدھ ڈیندیاں راہندین۔ شاعر دی منگی ہوئی دعا کولوں وی کوئی ہی
وڈی مرکنی گالھ تھی سگدی اے؟

ڈے دھنولا پیٹ دتیں چٹیاں کوں

مینہیں نال ملا ڈے کٹیاں کوں

بھل گیاں ہن ٹنگنیں ٹنگ سائیں!

حیرھیاں ہن تیں اپیاں ٹیاں کوں

شاعر اُوہو جیندے اندروں وسوں کلام کرے۔ جیندے اندروں اوند اجن دھن ،
 اوندیاں ریت پریتاں ، اوندی ہڈ ہمت پورے جو بن نال درشن ڈیوے۔ جاوید
 آصف ایں درشن کوں درشاوَن اچ پوری سُدھ ہڈ ہتے اَنکل نال بان مارے دهن۔
 بھلا و تھ اجن وی ہسے پئی۔ تے او کئیں نہ کئیں شکل اچ ول وی رہ ویندی اے۔ اے
 پکی گالھ اے جو او تھ شاعر دی اکھ تلے ہوندی اے۔ جیکوں جھاگن کیتے شاعر سا یو
 کریند اراہندے۔ اوسا یو وساندر دے شاعر کوں وی کرنا پوسی۔

ایں لوک توں اوں پر لوک تانی ایں وستی توں اوں جھوک تانی
 تیں کیا کجھ سُنٹا، ساہٹا نہیں تھک باہٹا نہیں، کھڑا رہٹا نہیں
 رات و چالے وساندر دا جتی تیں گھیر ہوندے، اُتی تیں شیاں صاف صاف نظر دیاں
 دهن۔ اوں کولوں اگوں جھانولا ہوندے، اولھوں ہوندے۔ شاعر ایں جھانولے اچ
 پس اٹا سٹا لیندے۔ اوں توں پرتے او اندھارا ہوندے جیندے اچ کوئی شے
 ڈیکھن دی شاعر دے اندر سک رہ ویندی اے۔ جاوید آصف وساندر اندر جیرھی
 شے ڈیکھ گھدی اے۔ او ہسے اپنی وسوں کوں اپنے وانگوں سمجھن۔ جیویں بندہ اپنا،
 اپنے کپڑے ہاٹے، کھا دخوراک، اپنی ڈس پت تے سنگھار دا دھیان رکھیندے۔
 اپنی بھونیں داوی ایویں خیال رکھے۔

”اتھائیں روزی دا حیلہ وی، حوالے وی اتھائیں دل دے“

جاوید آصف وساندر کیتے اپنے اندر دے ہل کوں ہال کے رمز گولی اے۔ اوکوں پک
 اے جے کر سنیہا پر م پریت دا ہووے تاں چھڑا محبوب تیں نہیں چُجدا، آندیاں
 پیڑھیاں دووی پندھ کریندا اے۔

”توں آصف حیرھی واٹ لنگھیوں اول واٹ وساندر پلدے گئے“

وساندر دا ہک ہک شعر پیاردی سانوئی منائی پئے۔ اے تاں منی منائی گالھ اے جو ماہی حیرھی بھوئیں دا ہوندے، شاعر کیتے او بھوئیں ان مل تھی ویندی اے۔ اوندی ہک ہک شے بھاوئی بن ویندی اے۔ جاوید آصف دے ماہی دا بت اوندی اتنی مٹی نال گھڑیا ہو یا اے۔ ایں کیتے وساندر اچ کئی جائیں تے ماہی نال بھوئیں دی جھال وی اکھ بھلیندی ڈی سدی اے۔

حیرھے ڈی نہہ دا پچھو ہاں پیر کیتی میکوں ڈی اے ساری جھوک مہنے
ماہی نال پیت پر م کولوں گھن کے بھوئیں نال بھوئیں والی تیں شاعر دا آکھا ہو یا ہک
ہک بیت وسوں اچ سرت، سینپ، تے سونہ دے اے ایں منارے اُسار
ڈیندے حیرھے آندی پیڑھی کیتے مان تے سو جھلے دے پندھ کوں اگو ہاں کریندن۔
تاجو کتھیں وی وسوں اُتے او پریاں ولوں سندھ جوگی جاء نہ بچے۔ ہک شاعر ولوں
مُرکئی گالھ ایہا تھی سگدی اے۔ وساندر دے وساندر ک سیں جاوید آصف ایں
مُرکئی سرت دا کھنڈ اون ہارہیے۔ خوشی دی گالھ اے ہیے جو وساندر دے روپ اچ
ویسی سرت ہک قدم پیا اگوں تے چاتا اے۔

وسے توں اکر ساں ثلیاں

ٹون بھے دریا تار، ساڈ وساون آیا

سعید اختر سیال

دیرہ اسماعیل خان

روشن مستقبل دے امکانات دا شاعر

جاوید آصف ہمہ گیر فکری اتے فنی صلاحیتیں دا شاعر ہے او پیدائشی تخلیقی صلاحیتاں رکھدے اتے شاعری دے ساریں صنفیں وچ لکھن دا ہنر جاندے اُوں پوری قادر الکلامی نال ڈوہڑہ، جوگ، گیت/گاؤن، کافی، نظم اتے غزل تے طبع آزمائی کیتی ہے۔

اوندے کلام وچ پیچیدہ اتے مشکل ردیف، قافیے دی ہنر مندی نال اکھاناں دا سوہنا استعمال وی اپنا درشن ڈیندے۔

اتھر کنبے پتھر کنبے۔ پانی وچ کٹورا کنبے

جاوید آصف غزل وچ آپنے مخصوص اعلیٰ تخیل، لفظیں دا مناسب جاہ استعمال دا ہنر وی جاندے، جیندے نال اوندی غزل دا شعر قاری تے گہرا اثر چھڑیندے، غزل وچ اوندی ہنر کمال تے راہندے۔

سے ساکوں سر لکاون دی ہن جاہ نہیں لبھدی ساڈے پچھوں ودا ہجر مریدا بھجدے

تیڈے استان دے اورھوں جتی جاہ ہئی اُتی سرہن

مسائیں اپنی پیشانی کوں تیڈے استان گھن آئے ہیں
 ہن میڈی اکھ وی سخاوت تے جڈاں آندی ہے
 کجھ ستارے میڈے دامن تے وی ٹک ڈیندی ہے
 ٹھیک اے خوش فہمی اتی ٹھیک نہیں ہوندی آصف
 کجھ ڈینہاں کیتے تاں کراے وی اچھک ڈیندی ہے

جاوید آصف دیں غزلیں وچ انسانی تجربہ اتے نفسیات دا تجزیہ کافی فنکارانہ انداز وچ
 نظر اندے۔

شیت تھئی ہوسی کوئی وانج کتھائیں نال میڈے
 نہیں تاں میکوں نہ تیڈے نال محبت تھیندی

سین دا بال کھڈیندیں ہوئیں ماء جھنڈ کیا ہس
 اج وی اوں شخص کوں حق منگدیں ہے لکنت تھیندی

گاؤن/گیت وچ وی جاوید آصف دا اظہار، منظر کشی اتے لفظیں دی مٹھاس تے
 لطافت اپنے کمال تے ہے

اتھاں خواجہ فرید نال موازنہ مقصد نہیں مگر جاوید آصف دا گاؤن، ساؤن بارے اوہا چس
 ڈیندے جیرھی سیں فرید دی ساؤن بارے کافی وچ ہے

ساؤن آیایار ، ساڈوساؤن آیا

ماء دھرتی دی لگھ ساوی تھئی ملن تیڈے دی بکھ ساوی تھئی

تھئی ساول چودھار، ساڈوساون آیا

جالیں سردھوکپڑے پاتے کڑب کرینہاں پھل ان چاتے

لئی لئی لال کنوار ، ساڈوساون آیا

ڈوہڑے وچ وی جاویدا آصف دا مخصوص رنگ ہے او روایتی موضوع اتے ڈکشن
کنوں ہٹتے اپنے خاص رنگ ڈھنگ وچ سامنے اندے۔

تیڈے شہر دا شور سمجھ آندے، تیڈا شہر سمجھ نہیں آندا

ساڈے سرتے وسدا ہک توں بیا کئی قہر سمجھ نہیں آندا

جے کجھ ہک پہر سمجھ آندے بے پہر سمجھ نہیں آندا

کیا سمجھاں آصف سمجھ کنوں ہے بہر سمجھ نہیں آندا

جاویدا آصف دی نظم اتھوں دے سماجی جبر، ڈکھتے استحصال دیں عذابیں کوں وی نشابر
کریندی ہے

اوندیاں نظماں رحمت، میت، ہُن ایں کرنے، 2010 دے سیلاب ایچ آون والی

عید شوال دے آدروچ وغیرہ خصوصی طور تے قابل ذکر اتے قابل مطالعہ ہن۔

مختصراً جاویدا آصف دی شاعری نویں موضوعات، خیالات اتے جدید تراکیب تے

لفظیں دے بر محل استعمال نال قاری وچ لطف اتے مسرت دا احساس پیدا کریندی

ہے۔

میڈے خیال وچ جاویدا آصف دی سرائیکی شاعری مستقبل وچ نویں امکانات دی

شاعری ہے

محمد اسلم رسول پوری

نویں نسل دانما سندھ شاعر

سرائیکی خطہ لکھیں سالیں توں موجوداتے ایندے وچ ہزاریں سالیں کنوں رہن آلی قوم جیرھی اپنی زبان، ثقافت اتے قدیم تاریخ سنبھال تے اپنے ہوون اتے جیون دا پندھ کریندی پئی اے۔ ایندے سامنے ڈھیر پندھ ان جیرھے ایندی اہرنال مکیوے ڈو ٹردے پن۔ کل سرائیکی قوم ہک وتر بان قصہ ہئی اج حقیقت اتے تاریخ داسر ناناواں بن گئی اے۔ قومیں دا پندھ اوندے دانشوریں، ادیبیں اتے لکھاریں دے قلم دی نوک کھٹیندی اے اتے قوماں وچ اپنی جان سنبھال اتے قومی زندگی نال جوت دا شعور پیدا کریندی اے۔ باشعور قوماں اپنے آسوں پاسوں رہن آلیں قومیں نال سا نگانا جوبندین اتے اوندی تڈتے اپنے حقوق اپنی بقاء دے حوالے نال سینگی تہذیبیں وچ نشا بر مقام حاصل کریندین۔ دریاویں دی سرزمین ہوون دے نانویں سرائیکی دھرتی امیر بھونیں ہائی جتھاں علم اتے فنون لطیفہ دی بادشاہی قائم ہائی جیکوں دھاڑیلیں اپنیں تلواریں اتے گنڈا سیں نال تہس نہس کیتا۔ دھرتی تے

ظلم، جبر، تشدد اتے کرودھ تھیا۔ انھاں حالات اِچ سرانِیکی دانشوریں قوم کوں فنا دے رستے تے نہ ونجن ڈتا۔ انھاں شاعری اتے نثر دے علم نال سرانِیکی قوم کوں شکستی ڈیون دے وس کیتے۔ انھاں دی جدوجہد نال سرانِیکی قوم اپنے پورے قومی مان نال اپنی ہمسایہ قومیں وچ جیندی جاگدی موجوداے۔ ہک دانشور آکھیا ہا جو " کہیں قوم تے او وقت نہ آوے جو اوندی بقاء تے سدھا ر دے خواب شاعریں دے سینے وچ دفن تھی ونجن " تاں سرانِیکی قوم دے شاعریں سرانِیکی قوم دی بقاء، ترقی اتے ایندے ہوون، رہن دے سانگے اہر دے خوابیں کوں دفنایا نہیں۔ انھاں شاعراں دی تندیر اِچ جاوید آصف داناں مہاندرے شاعریں وچ گھداویندے۔ انھاں شاعری دے مزاج، ہیئت اتے شعری رمز کوں سنجاتے اتے سرانِیکی شاعری دے نصاب اِچ نویکلی جاہ بنائی اے۔ انھاں غزل، نظم اتے ڈوہڑے کوں اپنے نزل جذبیں دے سنگار داصوبھ ڈتے اتے اپنی شاعری دی ست رنگی پینگھ کوں اسمانیں چاڑھ چھوڑیے۔

جاوید آصف دی غزل انسانی ذات دے دائمی ڈکھیں داوین وِرلاپ کریندی اے۔ جیندے اندر جیون جوکھ دے سارے سلسلے پوری سک نال رگ رگ سنجردن۔ انھاں دی غزل جیون دی رمزوی ڈسیندی اے اتے نارسائی دے نوے وی سنڑیندی اے اتے برہوں دے نراس بھوگ اِچ آس دی چختی وی بدھویندی اے۔

عاشق بزدار

آصف دی شاعری داسمورا درشن

ویلھے دی وگدی نہیں وچ کتلے زمانے لُوھ گین اتے انھیں ان گنتر زمانیں دیاں
کتلیاں سماجی، ثقافتی تے بیاں در یہہ ساریاں رسماں ریتاں وی گارتھی گھنیں۔ سرائیکی
وسوں دی اجوکی شاعری اپنے گارتھیندے سمل کوں نویں سروں ولاسنجالن دی اہر پئی
کریندی ہے تانجو امد ژنسلاں اپنے گزر ریل کل کوں پورے مکھ نال ڈیکھ سکن۔

حیاتی دی سجا کی دے ایں پندھ ایچ جاوید آصف اپنے شعریں دے
ڈیوے (غزلیں، نظمیں اتے ڈوہڑیں دی صورت) چا کے اجو کے ماہنوں تے اپنی
وسوں نال الویندا پئے۔ انھیں دی شاعری ایں سو جھلے کوں پدھرا کریندی ہے
جو بندے دے ایہے گن اونکوں بندہ بناون وچ امداد ڈیندے پراوندے کولوں شعر دا
نویکلا کسب اونکوں الوہی وڈپ ڈیندے۔

سرائیکی وسوں مد میں توں سیاسی سماجی اتے ثقافتی طور ہک وڈے بھوگ
توں گزردی پئی ہے۔ کئی واری ایں ریاست اتھوں دے وسوں وانیں کوں نفرت دی

چھل اچ بوڑیا تے کڈا ہیں مذہبی ونڈ دے اندھے کھوہ اچ لڑکا کھلاڑیا۔ ریاستی بیانیے
 دیاں کئی گھپ اندھاریں ساڈے کئی صدیں دے پرکھیں دے اوچھن لیر و لیر
 کرڈتن، جییں پاروں ہک وڈی آبادی ایں بوڈاچ لڑھ کے اپنی دھرتی نال رلدڑ ہوند
 کنوں وانجی تھی بیٹھی۔ پر شعر آکھن دے مہا کسب نال گنڈھیل جاوید آصف تھیں لوک
 اپنے وڈکیں تے بھونیں دی ونجیندی ڈکھالی کوں سنبھالی آندن۔ اساں سمجھدے
 ہیں اچ سرائیکی مادھرتی سانگے اتنھے لوک تے انھیں دے شعر ساڈی چھیکڑی امید
 ہن

جیرھے ڈینہہ دا پچھوہاں پیر کیتی

میکوں ڈیندی ہے ساری جھوک مہنے

سے دے دگ تے ٹردیں کتھائیں کوئی پیر پچھوہاں تھیوے تاں اپنے جئے دے
 سارے لنگ تے سمھورل وسدے تے اینویں عالمی وسوں توں ترٹ کے انجھپ دی
 چکی اچ مہنیں دے پڑاچ آ کے جیون کتلا اوکھا ہوندے۔ ایں اوکھ دی ڈس، ڈکھالی
 تے داروں جاوید آصف دی شاعری دا سمورا درشن ہے۔

محبوب تابش

مسلم کالج ملتان شریف

وساندر

جیویں پٹے وٹوں یوسف نہیں ملدا، اندھا لعل دا اگھ نہیں ڈس سگدا، اونویں میں اُن پڑھ آدمی ایں مہان شاعر تے کیا الاسگداں؟۔ غالباً 1993ء وچ جڈاں میڈا جاوید آصف نال ٹا کرا تھیا اوں ویلھے اے نواں نواں شاعری ودا کریندا ہاتے ایندی نکلی نکلی دھاڑ دھاڑ شروع ہئی اوں ویلھے اے گمان وی نہ تھیندا ہا جو ہک ڈینھ اے بندہ شاعری دے میدان وچ اے جیڈا قدا کاٹھ بنیسی جو ساکوں اپنے گائے کوں بھن تے ایں ڈوڈ پکھنا پوسی۔

آصف کوں شاعری دی ہر صنف تے عبور حاصل اے۔ اوہکے وقت وچ اردو، سرائیکی شاعر، کہانی کار تے گائیک ہے۔ سُریلا اوہے جو بندے سنزدنیں نہیں رجدے، علم

عروض توں واقف اتناھے جو شاعری دے فن کوں اپنی مُٹھ ایچ رکھیندیں موتی جڑ
 کھڑیندے، اونکوں پتے جو ڈوہڑے دی بحر ایچ کتنے ماترے ہوندن اتے ڈوہڑہ
 ”ہا“ توں شروع تے ”سا“ تے مکدے۔ آصف دی شاعری وچ محبت، پیار، فطرت
 دا حسن اتے سماج دے ڈکھ درد سنو پرے لگدن۔ اوندی شاعری وچ جھٹ پھلیں دا
 ریٹا اتے جالیں پیلھوں دی چھنی چنی پاتے کھارے چڑھیاں ڈسدین۔ ایویں
 لگدے جیویں لئی لانے جھمر کھیڈ دے پئے ہوون، ٹالھیاں آون والے راہیاں کیتے
 چھاں وچھائی کھڑیاں ہوون، سندھ دی من تے چندر دے سوجھلے وچ ڈکھن دی مٹھی
 ہو اوچ تلوار تے مرغابی آپت ایچ چوگاں پے وٹویندے ہوون، کئی سکاتا عاشق اپنے
 محبوب کوں ہوکلے مار مار تے اہداودا ہووے

اج جیویں جانیاں چاندنی رات ہئی نال تیڈے گزردی تاں کیا بات ہئی
 کئی بے گھر مجبور تریمت اپنی نماں تال اپنے محبوب دے اگوں عذراتے مجبوری پیش
 پئی کریندی ہووے

تیڈی تصویر ٹنگیندی میں اوندے چو پاسوں کاش گھر ہوندا اوندی چار دیواری
 ہوندی

ہاڑدی دھپ ایچ زلدی سسی اپنے محبوب پنوں دی گول ایچ بھجدیں ”ہوتیں دی گھل
 میں ہک جئی“ داروونا ویندی روندی ہووے، کئی ہیر اپنے رانجھے کوں چوری کھویندیں
 اے بھسوا ظاہر پئی کریندی ہووے

ہیر تیڈی کوں ایہو وپرا رت چاون نہیں ڈیندا رنگپورتوں تھی لنگھدن
 سارے رانجھن جھوک دے رستے

اتے کتھائیں کئی صوفی وجد و مستی دی کیفیت و سچ خدا کوں مخاطب کرتے اہدا کھڑا
ہووے

کیوں نہ ہن پوجا کروں چھوڑ کے تیکوں ایندی تہی مخلوق وی تاں تیڈی جھلک
ڈیندی ہے

جاوید آصف جتھاں ہک قادر الکلام اتے مہاندر اشاعر ہے اُتھاں نفیس مزاجیں
دبا کمال اتے محبوب انسان وی ہے، میکوں اعزاز حاصل ہے جو میں اوندی صحبت ایچ
گزریندا پیاں اتے ڈوجھا اعزاز اے جو میڈے اے اکھرا اوندی کتاب ”وساندر“ ایچ
چھپسن۔ رہی گالھ وساندر دی تاں جیرھی شے اندھا را ختم کرتے سو جھلا ڈیوے اوکوں
وساندر آہدن ”من الظلمت الی النور“ سجھ، چندر، ڈینھ والا تارا، پرہ باکھ، مومن دی
بانگ اتے آصف سکین دی کتاب یکے وساندر ہن۔

حافظ گلاب فیاض

قادر الکلامی تے ایمان

میں عصرِ حاضر دے اوں معتبر شاعر دی شاعری اتے شخصیت تے کجھ لکھدیں فخر محسوس کریندا پیاں جیرھا پرے تک ڈیکھن والیں اکھیں نال مستقبل کوں اپنے قریب ڈیکھدے اتے اپنی شاعری وچ مستعمل لفظیں دی قدر تے پہچان دے نال نال شاعری دے مزاج دے مطابق لوٹیں دے ورتا دے دابا دشاہ اتے اپنی ای ذات اچ انجمن اتے آپ تحریک اے۔

میں سمجھداں شہریں داوی اپنا مقدر ہوندے، جتھاں انسانی حیات سہم گئی ہووے تاں اتھاں حساس لوکیں دا پیدا تھیون یقینی ہوندے۔ اتے شاعر اوں معاشرے دا بہوں وڈا احساسات دا نمائندہ ہوندے، ایندے وچ کئی شک نہیں جو جاوید آصف حساس شاعر دا ذہن گھن تے پیدا تھئے۔

ہک اچھا شاعر پورے معاشرے دا شاعر ہوندے اتے جاوید آصف اپنی بے پناہ صلاحیتیں نال ایس میعارتے پورا اتر دے، ایس عہد دے شاعرانہ مزاج شاعر دی شاعری وچ زندگی دے حقائق اتے کائنات دے تجربے پوشیدہ ہن اتے ایندی شاعری ہک آفاقی شاعری لگدی ہے جیندے وچ تلمیحات دا استعمال کثرت نال ملدے، جیندے شعریں وچ شعری نزاکت، تخیل دی بلندی، حسن ترتیب یعنی ادبی سانچیں وچ تخلیق کیتی گئی شاعری اچ جھد و جھد دے تاریخی لمحات کوں صحیح صورت اچ بیان کرن دی خواہش نظر آندی اے۔ جاوید آصف دیاں ساریاں صفتاں جیرھیاں اوندی ذات اچ موجود ہن اوندی شاعری وچ منتقل تھی گن۔ خاص کر ایندی شعری تخلیق اچ ہک انجھا ادب تخلیق کیتا گئے جیرھا جو انسانی کمزورئیں کوں واشکاف الفاظ اچ ظاہر کریندے اتے ظلمتیں دی تصویر کشی کریندے۔ زمانے دا غم، عظمتیں دے مٹن دا احساس، بے وی توں باہر نکلن دی خواہش اتے انقلاب دی تمنا اے ساریاں گالھیں جاوید آصف دی شاعری وچ موجود ہن،

جدید سرائیکی شاعری دا دور جیرھا جو 1980ء کنوں شروع تھیندے ایندے اچ شاعریں دی توجہ غزل آ لے پائے زیادہ تھی اے صاحب موصوف شاعری دے سھے صنفیں وچ شاعری کیتی اے لیکن قبول عام دی سند ایندی غزل کوں نصیب تھی اے۔ ایندی غزل اچ تغزل دار چیا ہو یا شعور نظر آندے اتے ایندیاں غزلاں مخصوص خدو خال نال مزاج اتے لب و لہجہ دی نمائندگی کریندیں ہونیں جسم اتے روح دی تربیت کریندیں۔ جاوید آصف دی شاعری فنی حیثیت نال جدید شاعری دا اعلیٰ نمونہ ہے۔ جیندے وچ منظر کشی اتے تخیل دی بلند پروازی دے اعلیٰ نمونے ملدن مثال

دے پورے

ہر شخص دے اظہار داھے اپنا طریقہ
ساڈی تاں محبت دا وی اظہار
غزل ہئی

جتھ یار نہ کئی غار نہ سرگوڈی کہیں دی
اوں وقت میڈی ہئی تاں عزادار غزل ہئی

توں جیکر راج سمجھ بھال بھلیند امیڈی
وقت دی میں وی کوئی راجکاری ہوندی

جیکر میڈی حاضری کوں چھیکڑ دے وچ لکھیا گے تاں کیرھا فرق اے

سکون دے نال سکین کوں ملساں بے ملساں بعد اچ نکھر ساں بعد اچ

یقیناً جاویدا صف دا مجموعہ کلام ”وساندر“ آتش کدیں دا اشاء اتے شعری روایت دے

صنم کدیں دا نور نوں نسلیں کیتے مشعل راہ بن تے منزل دا پتہ ڈیسی، ایندے اچ کئی

مبالغہ نہیں جو جاویدا صف خوبصورت انداز اچ تشبیہات دی زبان اتے خوبصورت

لہجیں نال قادر الکلام نظر آندے۔ میڈا تاں ایمان اے جو جاویدا صف دور جدید دا

قادر الکلام شاعر اے۔

خالد ذبیح آسی

ساہن والا

ساڈی اتنا کہانی ہے

شعر لکھن دی ہی کئی خاص وجہ تاں چیتے نہیں امدی سوائے ایندے جو تیڈی سک توں منڈھ بدھا ہا جیرھی سک ہنج نہ بن سگی اوندا ظہور شعر دی شکل اچ تھیا اوں ویلھے صرف ہجر فراق دے قصے ہن ”تیں توں تیں تائیں“ دا پینڈا ہا او ہے گاکھیں ہن جیرھیاں صرف شعر دی زبانی تیں توئی پنج سگدیاں ہن۔ تیڈی سک دے مہا بے اکھیں لہہ گھنن دے بعد سامھنے ہک ڈکھیں بھریا جہان ہا، نجر دیاں اکھیں ہن، بکھ، غربت، متھاجی بے روزگاری تے وانج دیاں اڈیاں گاریاں ہن، ونوون دے عذاب ہن جیرھے اندردے بو ہے دی کنڈی کھڑکاتے میکوں کیرھا کرن کیتے کافی ہن۔

غالباً 1993-94ء دی گالھ ہوسی میں شاعری دے جہان اچ پیرپاریے تاں میکوں حافظ گلاب فیاض، جمیل جاذب، خالد ذبیح اللہ آسی، افضل سالک، اصغر ثاقب، نازک مڑل، مختیار ساغر، ابراہیم جاہداتے ابراہیم ناصر جہیں سچے دوستیں دا ساتھ نصیب تھیا۔ جہاں وچوں اکثر میں کنوں پہلے شعر و ادب دی فضا وچ اڈاری بھر چکے ہن انھاں دی کمال شفقت پسانویں میڈے ہتھ استاد محترم عبدالسمیع مجاز سیں دے پیریں تائیں ہجن جو گے تھئے۔ مجاز صاحب میڈی کنڈ تھپی اتے میکوں شاعری دے مزید رموز و اوقاف دی سونہ سنجان بخشی ایں میندی دے بوٹے توں رنگیج و نجن

دے بعد مہک اپنا اثر ڈکھالیا تاں میں وی وڈے چھوٹے مشاعرے اتے ادبی کٹھیں
 وچ سڈیجن پئے گنیم جتھوں سیں استاد نذیر فیض، سیں عاشق بزدار، سیں صوفی تاج
 گوپانگ، سیں اسلم رسول پوری، سیں صادق بزدار، سیں منظور خان دریشک
 ، سیں ظہور دھریجہ، سیں ڈاکٹر شکیل پتانی، سیں رفعت عباس، سیں سعید اختر
 سیال، سیں محبوب تابش اتے سیں محمد حفیظ انصیر جہیں مہان اتے مہربان لوکیں دی
 اخلاص توں بھر پور محبت اتے سرپرستی نصیب تھئی۔

ایں سفر اچ قاضی احمد بخش، مرشد حبیب شاہ، قاضی حسن افتخار، سعید خان
 دریشک، ملک خالد مڑل، مسیح اللہ خان گورچانی، فدا حسین خان جسکانی، جام خادم
 ممبر، ریاض عصمت، سیں صدیق، ڈاکٹر جاوید پتانی، فاروق خان دریشک، محسن
 کلاسره، ریاض عصمت، جعفر بزدار، عاشق حجانہ، جام عابد، فیاض زاہد، کریم بخش
 اطہر، عبدالملک وجر، اسلم گشکوری، رزاق سالک، ہنل جتوئی، خلیل فریدی، امداد
 اعوان، ارشاد ناصر، اسحاق دانش، اعظم مہاروی، حق نواز بکھر، طارق اسماعیل
 پٹھان، خلیل حجانہ، اعظم عادل، مرید عارف، ساحر رنگپوری، نادر مزاری، رازق
 جھنڈیر، غلام حسین دریشک، قسور بزدار، آصف لغاری، غضنفر بزدار، طاہر مگسی، بلال
 ساجد، مجاہد کلاسره، محمد عارف بکھر، منشی ریاض، ملک باقر، جنید مختیار گڈوانی، انصر
 کھچی، اللہ نواز مگسی، طارق سونترہ، محمد دین کھیری، صفدر بوسن، طارق گشکوری، فیاض
 حجانہ، حاجی فرید بخش چانڈیہ، نازک نور پوری، رب نواز چاچڑ، باقر جسکانی او مہربان
 دوست ہن جہاں ہر ہمیش میکیوں اپنے محبتیں دامقروض رکھیے۔

شاعری کوں کتابی شکل ڈیون دامرحلہ آیاتاں ایں بھل بھنوائی وچ میڈے بھرامیڈے

عزیز جنہاں وچوں مرشد تہذیب نقوی، ڈاکٹر محمد پرویز، ثناء اللہ سنی، طاہر عباس بکھر، غلام شبیر بکھر، شاہد بکھر، اسماعیل بکھر، سلیم بکھر، باسو ملک، ملک ریاض، جاوید احسن، منیر ساحل، ظفر ہمزاز، ماجد شکیل، غضنفر الہی، اکرم بکھر، ندیم اقبال، نعیم ستار، امجد فراز، تنویر بکھر، ابوبکر صدیق سیں، قاضی شان، قاضی آفاق، شہزاد عاشق، جعفر کلاسرہ، توقیر شاہ، عبدالرحمن عبدو، راشد حبیب، نوید اقبال، ڈاکٹر شہروز، وسیم عباس ملک، عامر بکھر، سرفراز عباس، محمد کلیم فرخ ستار، انصر عباس، نعمان فرید، سمیع اللہ بوبی اگوں اگوں ریہے۔

جواد جوجی، قاضی شاہداتے کامران کاف نون تاں او مہربان سنگتی ہن جنہاں نہ صرف کتاب دی کمپوزنگ توں گھن تے اشاعت تک دی ذمہ داری قبول کیتی اے بلکہ میڈی روایتی سستی کوں وی اپنی محبت نال تکھا کیتی رہ گن۔

انھاں سارے دوستیں دی محبت اپنی جاہ لیکن سب توں وڈی ہمت میں اپنے ابا حضور ماسٹر سیف اللہ سیں دی سمجھداں جیرھے میڈے ادبی سفر اچ کڈا ہیں رکاوٹ نہیں بنیے ہمیشہ میڈا حوصلہ ودھیندے ریہن اتے اپنے دوستیں دے اگوں میگوں فخریہ پیش کریندے رہ گن۔

اج اللہ سیں دی مہربانی اتے ہنائیں دی دعا نال کتاب تو اوڈے سامھنے ھے۔

جاوید آصف

حمد

آکھ ڈیو اللہ اے کھم کھما

ہس گئی غرض نہ جھلا ولا

پیو اے نہ او پتر کہیں دا

نہ ہے گئی اوندا ہم پتا

غزل

تیں جے گئی رات میڈے نال گزاری ہوندی
 اج تلک وسوں میڈے دل دی پتھاری ہوندی

ڈیکھدی کون سڈیندے میکوں گالھی گالھی
 آڑے میکوں نہ جیکر یار دی یاری ہوندی

تیڈی تصویر ٹنگیدی میں اوندے چوں پاسوں
 کاش گھر ہوندا، اوندی چار دیواری ہوندی

توں جیکر راج سمجھ بھال بھلیندا میڈی
 وقت دی میں وی کوئی راج کماری ہوندی

پیار ناں ہا تاں ولا آہدیں وداعی کلمے!
 تیڈیں اکھیں توں وی برسات نہ جاری ہوندی

صرف ڈہدیں ہوئیں جڈاں اتنا نشہ ہے آصف

خود پلیندا تاں ولا کتنا خماری ہوندی

غزل

ہُن جڈاں دل کوں جدائی تیڈی جو جک ڈیندی ہے
 ہک کرن آس دی انیں ہنجھوں کوں ڈک ڈیندی ہے
 بے تلا جبر کرتے بھانویں اپنے دل تے
 پر اونویں یاد تیڈی مار چھمک ڈیندی ہے
 کیوں نہ ہن پوجا کروں چھوڑ کے تیکوں ایندی
 تیڈی مخلوق وی تاں تیڈی جھلک ڈیندی ہے
 کچھ تاں بچنیں دیاں مہربانیاں وی رہ ویندیاں ہن
 کچھ تاں زخمیں کوں میڈی ہنجھ وی نمک ڈیندی ہے
 ہُن بے کوئی خہش ہے سرچیندی میڈے سینے وچ
 میڈی نا ہوند سنت اوکوں جھنڈک ڈیندی ہے
 ہُن میڈی اکھ وی سخاوت تے جڈاں آندی ہے
 کچھ ستارے میڈے دامن تے وی ٹک ڈیندی ہے
 ٹھیک اے خوش فہمی اتی ٹھیک نہیں ہوندی آصف

کچھ ڈینہاں کیتے تاں کراے وی اچھک ڈیندی ھے

غزل

نہ پچھ اوں بے وفا سنگدل سجن مغرور دیاں گالھیں
جیکر سُن دیاں تاں سُن میں توں کہیں مجبور دیاں گالھیں

ساڈے مسئلے زمینی ہن، نہ آن آسمان کوں ادھ اچ
میڈی جاں طور دیاں گالھیں، تاں ہن بہوں دور دیاں گالھیں

میکوں ہن لوبھ دے واعظ کوئی نیکی کماون ڈے
ذرا ٹھپ خلد دے قصے، سُننا نہ حور دیاں گالھیں

ساکوں کہیں سوچی سازش نال سچ بولن توں روکیا گے
ڈسا انجام سرمد دا، سُننا منصور دیاں گالھیں

میڈے مزدور کیا منگدن، اے چکنا چور کیا چاہندن
تیڈے چیتے کتھاں امدن کہیں مزدور دیاں گالھیں

لوک کیا آکھسن؟

پہلا پہلا کوئی پیار ساڈا تاں نہیں
 ڈھیر کئی لوک لوکیں دے محبوب ہن
 رام سیتا ہووے، رادھا کرشن ہووے
 اووی تاں نال پک بے دے منسوب ہن
 تیکوں اتنچھا تاں کئی ڈر زمانے داہا
 چا نوھی بھال بھالی میڈے حال تے
 صرف این گال تے
 لوک کیا آکھسن؟
 لوک کیا آکھسن؟

غزل

اتی یقین این میں پہلے وسساں، جیکر اجڑنے اجڑساں بعداچ
وصال دے سچ کنوں گزرساں، تاں سک دی سولی تے چڑھساں بعداچ

جیکر میڈی حاضری کوں چھیکڑ دے وچ لکھیا گے تاں کیرھا فرق اے
سکون دے نال سیں کوں ملساں جے ملساں بعداچ نکھڑساں بعداچ

حقوق توں ڈھیرا ہم فرض ان، جیرھے اجاں میڈے سرتے قرض ان
ادا یگی کر گھناں ہناں دی، حقوق دی جنگ لڑساں بعداچ

وصال دے گانڑوئیں ڈینھواریں تے میں کڈا ہیں نہ وسسا کریندا
جے علم ہوندا تیڈے نکھیر دے دی نار، نرگ اچ وی سڑساں بعداچ

میڈے شریکو اے کھل دے لمحے وی اہدوروندیں گزارڈیواں
لکھیاھے روون نصیب وچ تاں او وقت تے روساں رڑساں بعداچ

غزل

پیت دا پورھیا جو ہُن دل کوں پکرا ڈیکھدوں
 ذہن توں روزی دے غم کوں وی وسرا ڈیکھدوں

نال ہئیں تاں وقت دی رفتار کتنا تیز ہے
 سمجھ کوں لہندا ڈیکھدوں یا سمجھ اُبھرا ڈیکھدوں

اے اساڈا وہم ہے یا سچ تیکوں ڈیکھن دے بعد
 چوڈویں دے چندر دا چہرہ اُتردا ڈیکھدوں

یاد آ ویندے اسا کوں اپنی تنہائی دا روگ
 جنیں ویلھے کلھا کوئی پکھی اُردا ڈیکھدوں

بے گھریں لوکیں دا آصف آ ویندے یکدم خیال
 جیرھے ڈینھ کہیں خان دا بنگلہ اُسردا ڈیکھدوں

غزل

کیا رکھوں پھیر گھیر مئے خانے
 تیڈے نیناں توں زیر مئے خانے
 رند منہ نال مئے کوں ناں لاون
 توں جے پاویں چا پیر مئے خانے
 سچی پُچھدیں تاں پیاس نہیں رہ گئی
 نہیں تاں پیون کوں ڈھیر مئے خانے
 بعد تیڈے اتی وی ہوش کتھاں
 بیٹھوں جاہ جاہ و تھیر مئے خانے
 جُل کڈا ہیں جے ڈیکھنا چاہندیں
 لگے لکریں کوں بیر مئے خانے
 وقت ویلھے دی قید نہیں کوئی
 شام و نچو ، سویر مئے خانے
 وقت ونڈیے اتنچھا جاوید آصف
 دل ہتھیں ڈو تاں پیر مئے خانے

غزل

ہک دے گل کشلول ہے بے گل بستہ ہے
وکھرا وکھرا ، گل گل دا گل دستہ ہے

گھر دی قدر و قیمت کہیں بے گھرتوں چھ
اے نہ ڈیکھ جو گھر دی حالت خستہ ہے

آہاں ، او تونی ، تاں چمبا پاکے ٹر
اگلے موڑ تے انج پیا تھیندا رستہ ہے

میڈے پوٹر نما نا تھی ڈیٹھے میں ڈو
کہیں چھیس چا ، تیڈا سختی بستہ ہے

کہیں دے لیکھے یارا ناہا کئی اگھ نہیں
کہیں دین نظرین ان اناہا توں سستہ ہے

آصف ایویں ہتھ چھڑواتے ویندا تھئے
چیویں رستے کول نکھڑدا رستہ ہے

غزل

جیندا ہجر ساڈے من کوں مونجھ دے محشر ڈیندے
مل پووے تاں ملدی جاہ تے ہوش ہوا کر ڈیندے

جاپے جُلدا ہے یا کائناں نال میڈے میلے تے
جیرھا سکھراں ہتھ وی حالی جگ توں ڈر ڈر ڈیندے

توں وی ساڈے سائے کولوں دور ریہا کر جیویں
جاپے کیا کیا روگ اسا کوں یار مقدر ڈیندے

ساڈی سیت جیکوں وڈکا جوڑ بلہائے سے کرسی تے
اوں احسان دا بدلہ دڑ کے خان بہادر ڈیندے

شہر تیڈے دے چکر ایویں فرض تھئے ہن میں تے
جیویں کہیں دربار عیج حاضری کوئی نو کر ڈیندے

ہُن جو اہدیں اوند اکوئی انت نہیں پاتا ویندا

وس تئیں کون کہیں کوں آصف اپنا اندر ڈیندے

غزل

خدا دا نام چا آیا کھڑا ہاں
سختی در تئیں تاں آ آیا کھڑا ہاں

اتھوں نیت تاں جیرھی کر ٹریا ہم
پڑھن تاں لا الہ آیا کھڑا ہاں

بجھا گھن پیاس جے بجھدی ہے تیڈی
اڑی او کربلا آیا کھڑا ہاں

میڈی سُن اج نہ سُنو ساں لن ترانی
میکیوں مکھڑا ڈکھا آیا کھڑا ہاں

غزل

کڈی ہیں قرب دے قیدی، کڈی ہیں ہجر ہالے وچ
حوالہ قید ہے ساڈا کھڑوں پکے حوالے وچ

جیرھا کل یاد کر میکوں، کھسی منہ دا گرانہہ میڈا
کنھائیں پھریں دی بکھ میڈی دا بھنج ہا اول نوالے وچ

مرن دے بعد ملنی ہے سنیے زندگی ہمیشہ دی
ایہا ہے زندگی جیکر تاں نہیں ساڈے چُجالے وچ

ایویں ہُن دل دے زخمیں کوں چھڑیند نین آتیڈیاں یاداں
ڈکھی جاہ ول ڈکھے جیویں، چُجھے کئی چھیت چھالے وچ

اتھائیں روزی دا حیلہ وی، حوالے وی اتھائیں دل دے
اتجھے پھاتھوں نے پھتکن دے رہ گئے سا، نوالے وچ

غزل

میگوں کجھ اے یا انسانِ اِن بدلیے بدلیے
 گھر، وستیاں، اے شہر، مکانِ اِن بدلیے بدلیے
 پہلے ہک ارمان ہا تیڈے بدل و نچن دا
 ہُن تاں دل اچ کئی ارمانِ اِن بدلیے بدلیے
 ہر کئی پیا اتھ حصے سنویں قید منڑیندے
 قیدی قیدی دے زندانِ اِن بدلیے بدلیے
 انت اسا کوں نا فرمانی کرنی پوسی
 حاکم دے جو نت فرمانِ اِن بدلیے بدلیے
 تیڈے بدل و نچن تے پیا تاں گجھ نہیں بدلایا
 بدلیں تاں بس بھونیں آسمانِ اِن بدلیے بدلیے
 کیا زنجیر ہلاوے و نچ تے کئی فریادی
 جیں دربار کھڑے دربانِ اِن بدلیے بدلیے
 کیں عنوان تے تیڈا آصف قلم اٹھاوے
 قلم دی نوک تے عنوانِ اِن بدلیے بدلیے

ہُن ایں کرٹے

کہیں دائی مائی جا پے جیر ساڈی

کہیں اولی جاہ تے پوری ہئی

نہیں سولی اج تئیں سیت ساڈی

ہر سکھ توں وانجھے تالیے گیوں

ہر ڈکھ دے مچ اچ بالیے گیوں

نت وانجھیں نال وندا لیے گیوں

ہُن ایں کرنے

اساں ناڑے جمدے بالیں دے

کہیں اتنجھی جاہ تے پورنے ہن

جتھ بگھ داسا یہ نہ ہوسی

جتھ زور آور کمزوریں کوں

اصلوں کستایا نہ ہوسی

جئیں جاہ تے بندہ بندے توں

نہ منگد اساہ دی بھیک ہوسی

جئیں جاہ تے سبھ کجھ ٹھیک ہوسی
ہُن ایں کرنے

کافی

(درویش سنگتی فاروق احمد سانگے)

منگتے ہیں منگدوں پنچ کنی
ہک گالھ مونہوں مُر کنی

پہلے تونی ڈیندے چتا
رن ڈال ہم کر سگدی کیا
کھڑدی ایویں پنل کھسا
ہوتیں دی کھل میں ہک جنی

کیا کیا نمی کیتا جن
قسمت دی ہئی جے ایویں گن
تعویذ، پھل، دھاگے، سون
تیں وی تاں ساڈی نہیں گنی

ایں حال تھئی قسمت پٹھی
اکھیاں توں ایں بارش وٹھی
کانے بدھے بھانویں مُٹھی
اندروں چنی تازی کنی

مل بے جن جڑگئی اے چس
اے سامھنے خواجے دا ڈس
اُجڑی پئی ہم جھوک وس
ایہا نہیں نہ وہسی ہک منی

غزل

تیکوں چھوڑن دی ہے جیں وقت جونیت تھیندی
 دل دیاں سُن دروہیاں ڈکھاری ہے طبیعت تھیندی
 شیت تھئی ہوسی کوئی وانج کتھائیں نال میڈے
 نہیں تاں میکوں نہ تیڈے نال محبت تھیندی
 اتنے پھیری ہاں چڑھیا سولی تے سچ بول کراہیں
 سچ الاون دی وی سچ اے نہیں جرات تھیندی
 توں وی پا پھیرا کڈاہیں توں وی کڈاہیں دید بھنوا
 ہے جتھاں روز تیڈے تل دی تلاوت تھیندی
 توں جو اے ناصح رُکیندا ہئیں محبت کولوں
 ظاہرتاں این توں اے انسان دی عظمت تھیندی
 سَین دا بال کھڈیندئیں ہونئیں ماء جھنڈ کیا ہَس
 اج وی اوں شخص کوں حق منگدئیں ہے لگنت تھیندی
 رکتویں ساون توں ہے بھالا تیڈا آصف جانی
 روح دی ریتڑتے نہیں عرصے توں پئی رحمت تھیندی

غزل

جتنا کہیں دے سینے دے وچ بل ہوندے
اُتنا اوند ا جیون ڈھیر سہل ہوندے

سک دے سفریں دی کجھ ریت انوکھی ہے
سینے موجاں چھولیاں پیریں کھل ہوندے

پل پل موت مرن کیتے ہوندن زندگیاں
زندگی وچ جیون دے کجھ ان پل ہوندے

جیندے راہیں زندگی زندگی نہیں راہندی
زندگی وچ وی اوند ا ڈھیر دل ہوندے

ملن نال تاں من دیاں مستیاں نہیں گھٹدیاں
اے تاں ساڈے دل دا صرف ہوئل ہوندے

اساں اج کل اوں مخلوق اچ شامل ہاؤں
نہ جیندا اج ہوندے، نہ کئی کل ہوندے

جیرھا آصف حق دا علم اٹھیندا ہے
اوند ا آصف سا نگ دی نیک تے گل ہوندے

ودھ وودھ تھیون ڈھیر

جیون ہوون منگھ مُرغابیاں ، جیون تتر ، بیئر

ودھ وودھ تھیون ڈھیر

وَن وِن خیر دا جو بن مانے، جالیں، ٹالھیاں ، بیر

ودھ وودھ تھیون ڈھیر

بے چنتیاں ہر نہیں دیاں ٹولیاں چردیاں پھرن چھیر

ودھ وودھ تھیون ڈھیر

کونجاں لعل سخی سرور دے ، پیندیاں راہون پھیر

ودھ وودھ تھیون ڈھیر

تکلف

اج وی اونویں تکلف دی بھر مارھے، ساڈے لہجیں اندر کئی روانی نہیں ائی
 نہ ہوسوں شیت سچ دے پیمبر اساں جو اساں تے کئی آیت قرآنی نہیں ائی
 ہاتاں پہلے وی نہ تھئی ہئی دیداردی، ایں دفعہ تاں سروں لن ترانی نہیں ائی
 یا جواں سال نہیں جان جذبے ساڈے، ساڈے جذبیں تے یاوت جوانی نہیں ائی

سال دے بعد اتنا تعلق تھئے سانولا دُور توں ڈیکھ گھندوں تیکوں
 ساڈی قامت ساڈا ساتھ دیندی جو نہیں، ہتھ اُتھا پئے دعائیں نال پندوں تیکوں

میکوں ارمان تھئے

جیویں خدمت کرن دے وقت

ماء ، پیو توں

گئی نینگر پترانج تھیندے

ہنا نئیں کوں جتنا ڈکھ ہج دے

ہنا نئیں کوں جتنا رنج تھیندے

میکوں ارمان تھئے

گجھ ایں طرح تیڈے نکھیر دے دا

مدا میں دے

تعلق دے سنت تر وڑے نبیر دے دا

تیڈے ان چتے جھیر دے دا

میکوں ارمان تھئے

بہوں ارمان تھئے

ڈوہڑہ

اجاں ماہ رمضان دا چندر چڑھے، ساکوں عید دیاں تیا ریاں یاد آگن
 یاد آگن وچھڑیے کئی سنگتی، کئی شکلاں پیاریاں یاد آگن
 کئی پھل کملیندے یاد آگن، کئی مونجھ منجھاریاں یاد آگن
 توں یاد آئیں آصف نال تیڈے، میکوں و ساریاں ساریاں یاد آگن

ڈوہڑہ

اچ جاہ جاہ قصے ہن ساڈے کڈی یکتا ہیں کڈی دوئی وچ ہیں
 کڈی کہیں پولی دی پاٹ اچ ہیں کڈی کہیں درکھاں دی ڈوئی وچ ہیں
 اساں دل کوں دل کوں درد ولہیٹ کرائیں ہر لگدے دی دلجوئی وچ ہیں
 نہ ڈیکھیں آصف ہی گالھ اے تیڈے سیپ اچ ہیں تیڈی سوئی وچ ہیں

کیا جھم جھمڑے دی کھیڈ اندر
 کیا جھم جھمڑے دی کھیڈ اندر
 گھر سوکھے جوڑ گھنیندے ہن
 گڈے گڈی دیاں شادیاں وی
 کیا ٹھک پک وچ تھی ویندیاں ہن
 ہن سُدھ پوندی اے کے جتلا
 ہے فرق حقیقت تے کھیڈ اچ
 ہن ڈہدے ہنیں کہیں لوکیں کوں
 جو بے گھر تھی گزریندے پن
 جو مسیں پیٹ کوں پورے ہن
 اوکھی زندگی گزریندے پن
 کیا جھم جھمڑے دی کھیڈ اندر
 گھر سوکھے جوڑ گھنیندے ہن

ہن ڈہدے ہیں کئی گڈئیں کوں
 ہن بار بنیاں جو پیو، ماء تے
 جیندا کئی شہزادہ اج توئی
 نہیں بھلی وار بنیا آتے
 کیا جھم جھم دے دی کھیڈ اندر
 گڈے، گڈی دیاں شادیاں وی
 کیا ویلھے سر تھی ویندیاں، ہن

ڈوہڑہ

تیڈی گول اچ جیویں جند مانڑیں تھیوں تندو تان ٹکر ساکوں
 سُدھ لاہن ثواب اے رُل گئیں دی کڈی آپو جان ٹکر ساکوں
 تھک پئے ہیں آصف جاہ جاہ دیاں ہن ریتوں چھان ٹکر ساکوں
 ساہ زندگی نال سلہاڑن دا، ہے چھیکڑی بان ٹکر ساکوں

ڈوہڑہ

ایں کوڑ تے وقت کٹیندا پئے پک کوڑا رج ہے کل ملسوں
 اوکل نہیں تھیندی ہر کل دی پئی تھیندی اج ہے کل ملسوں
 کل کہیں نہیں ڈٹھی جاندے ہاؤں، اے سکھناچج ہے کل ملسوں
 اوکوں آصف کوڑا نہیں کرنا، اوندے کوڑ دا کج ہے کل ملسوں

سک دی نماز

مہینہ تھیون کوں ھے میڈی جاں
 تیڈے رُسیے دئیں ڈور کعتیں کوں
 پڑھدے بیٹھوں
 اکھیں دے عرشوں اتردی ہنج دئیں
 کلی ایاتیں کوں پڑھدے بیٹھوں
 کتھائیں جے سجدے دے وچ ڈٹھے پیوں
 کتھائیں کھڑے ہوئے
 رکوع دے وچ ہیں
 سدا تیڈی جستجو دے وچ ہیں
 ایں جستجو دے سفر وچالے
 جتی جو اوکھ ان، جتی عذاب ان
 گناہ، ثواب ان
 ولاوی سک دی نماز دے وچ

سلام پھیرن کوں دل نہیں آہدا

غزل

پوہ دی کالی رات جگارے جُٹ رہ گن
 ساکوں کلھا ڈیکھ سہارے جُٹ رہ گن
 اساں بھاہ پانی کوں کٹھا کر ڈکھلائے
 ساڈے ہنچھوں نال انگارے جُٹ رہ گن
 اساں،، سنگ دے رلے کھھے،، رہ گئے ہیں
 ڈیکھن وچ تاں سنگتی سارے جُٹ رہ گن
 رج ڈیکھن داہس ہک وار ڈتا موقع
 باقی زندگی نین نظارے جُٹ رہ گن
 جے تیں اکھیں نال اکھیں دا ربط ریہے
 اکھیں اکھیں نال اشارے جُٹ رہ گن
 اساں ہجر، وصال ڈوہیں دے نال نبھائے
 دل دریا دے ڈوہیں دھارے جُٹ رہ گن
 نہ چُچھ آصف کیرھا کیرھا ہا اوکھ نبھائے
 دنیا وچ جو بار ہن بارے جُٹ رہ گن

غزل

اوندی ہر ساہندا کھڑاں سُندا کھڑاں
اوکھڑے پُنڈا میں پھل چنڈا کھڑاں

میں ازل توں راہ بھلینڈ ہاں تیڈا
میں اتھاں کئی جانیاں ہُن دا کھڑاں

ھے عجب جواء جو ہرہک دا دے نال
دل ہریندا ، نفرتاں جھنڈا کھڑاں

پینگھ جھوٹن دے کیتے آوے سہی
میں جیندے پینگھے دیاں لہیں وُنڈا کھڑاں

کیا اونکوں کہیں دھاں دھندو لے ڈیوڑن

میں وی آصف مُفت واپندا کھڑاں

لالی

خان سمیں تیڈیاں نکلیاں وی ہن اپنی جاہ، میڈے دل نال ھہر کشالے دا سی
 بال بوٹیاں پٹیندن جو اوچھن نہیں، ایں توں وا دھو ہے پک پک نوالے دا سی
 خود کشی داوی ہُن سوچ سگدا نمہی میڈے سرتے جو ہے پورے ٹھالے دا سی
 اتنچھاسی تاں میڈے نال سلھرتیج گے، لگا راہندے سیالے، ہنالے دا سی

ایں دفعہ میکوں رادھی میڈی بخش ڈے، سی سُلکد نئیں کیتے کوئی اوچھن گھناں
 بال اپنے دی وردی کتاباں گھناں، دھی نمائی کیتے سر دا بوچھن گھناں

ڈوہڑہ

کہیں کھوتے کے تائیں ویرمی تھی چودھارودی بھج بھج ڈیکھاں
 ہک وارتاں قسمت ساتھ ڈیوے ہک وارتونی تیکوں رنج ڈیکھاں
 تیڈے مونڈھے نال رلامونڈھا کھڑیلے دی سج دھج ڈیکھاں
 کل تھیوے آصف نہ تھیوے کیا کل دی کل تیکوں اج ڈیکھاں

ڈوہڑہ

لکھ منہ ساڑیے تاں یادائے می ایں موسم پیلھوں پکدیاں ہن
 ان کانویاں جالیں وسے دیاں ، چونیں دا راہ کھڑتکدیاں ہن
 پھل اوہا آصف چنن والیاں ، ہک جال کوں چن چن تھکدیاں ہن
 ہن ون ہے کئی تاں اوپراھے جتھ جالیں لائیاں چھکدیاں ہن

کافی

ساڈے پتن منارے بھردے پن
 ساڈے اندروں کھوہ پئے وگدے ہن
 اساں بیٹھے ہوئے ہیں گادھی تے
 اڈواہندی، ڈاند ان ثردے پن
 ساڈے پتن منارے بھردے پن
 کئی صدمہ این سانجھ وہانی دا
 ہنج نال اساڈے اندر دے
 کئی پھٹ ان پانی چردے پن
 ساڈے پتن منارے بھردے پن
 کئی غم این انت نہیں جیندا
 ساڈی اکھ اچ برف دے بھورے ہن
 ساہ سیک کنوں جو کھردے پن
 ساڈے پتن منارے بھردے پن
 اے غم نہیں تیں ہک کلھے دا
 ودھتیں توں آصف لوک کئی

ایں جھورے دے وچ جھردے پن
ساڈے پتن منارے بھردے پن

سرائیکو

بکر عید تے لوکی کجھ توں کجھ قربان کریں
توں وی ہک قربانی ڈیویں ہک زحمت فرمانویں
عید ملن تاں آنویں

سرائیکو

پہلے تھولے گھراج غربت دیرے لاتن
بالومیکوں کک نہ کرو پرے ہٹو
چلھ اچ پانی تاں نہ سٹو

رحمت

ازل کنوں ایویں سندے آیوں
 جیویں جو پتر اے خدادی نعمت
 اونویں دھی اے خدادی رحمت
 میں ایں حقیقت توں نہیں مکر دا
 مگر اے سچ اے
 جڈاں ڈٹھے می جو ڈاج ہوئے
 غریبی کہیں نیانی دے سرھے چاندی اتری
 امام مسجد ڈتا ہے خطبہ
 جوان دھیریں کوں شخص جیرھا وی
 گھر بلہیندے حرام کھاندے
 ولا میکوں آکھنا پیاھے
 ایہا خدادے حضور دلوں دعاھے مکھتی
 غریب دی شالا دھی نہ جاوے

غزل

ٹریے تاں سو جھلا اکھدا کھڑے ڈینھ نال گھٹ تھی گئے
ایویں محسوس تھئے زندگی دا بیاہک سال گھٹھی گئے

پتہ نہیں مونجھ تیڈی وچ کمی آگئی اے یا پھانویں
میڈے پلکیں دا رو رو کے پنل پنیاں گھٹھی گئے

فقط ہک میں نمہی بد دل تھیا تیڈے روپے توں
تیڈا تاں شہر اپنے وچ وی استقبال گھٹھی گئے

محلے دا قضیہ ہا مکانی بن ڈٹھے سے ونج
چھپی ہئی ہک خوشی غم اچ، چلو ہک بال گھٹھی گئے

اے ہن محسوس تھئے جو وقت ہے ہر زخم دا مرہم
جڈاں کجھ وقت گزرن نال تیڈا خیال گھٹھی گئے

میڈے تل دیاں چنگیاں رسماں سمھے تھیندیاں ختم ویندین
جیویں ہک رسم ہئی آصف، پریتی، حال گھٹھی گئے

غزل

آن وی تیڈوھے آن تیڈوھے
سکھ دا سارا سماں تیڈوھے

جسم میڈاھے بس چھڑا میڈو
جان میڈی تاں جان تیڈوھے

بھانویں تیکوں دھیان نہیں میڈا
میڈا سارا دھیان تیڈوھے

لوڑھے تاں ایمان دی تیکوں
جُبہ، تسھی، قران تیڈوھے

تیکوں منہ چڑھ کیویں الاسگدے
جیندی گروی زبان تیڈوھے

تیس توں انج اے جیکر اوندی دُنیا
تیڈا آصف جہان تیڈو ھے

غزل

کیا دل تے تیڈے نقشِ قدم چھاپ کھڑیندوں
کعبے دئیں دیواریں تے صنم چھاپ کھڑیندوں
سک تیڈی جڈاں سینے اندر نہ پئی سنہیجے!!
کاغذ تے تیڈے ناں دی نظم چھاپ کھڑیندوں
مقصد ھے مے مونجھ تہوں نیر نیریندوں
اے نہیں جو تیڈے سول ستم چھاپ کھڑیندوں
مِل پووے تیڈا پیار ، رواجیں توں نکلدوں
باغی ہیں بغاوت دے لم چھاپ کھڑیندوں
ہر رات جنم گھندے ضرورت دا نواں زخم
مستک تے ضرورت دے زخم چھاپ کھڑیندوں
گجھ تھیندے تیڈا ہجر جڈاں ڈھیر جھینا!
دل دیر تے ہاسیں دے حرم چھاپ کھڑیندوں
آصف او جڈاں نال میڈے کھل تے الیندے
ہن ٹکدے کڈاں بھونیں تے قدم چھاپ کھڑیندوں

غزل

اسا کوں پیت دے پہلے پہر تھکا مارے
کتھائیں سفر تاں کتھائیں ہمسفر تھکا مارے

بدھا ہا پیٹ تے پتھرتاں بگھ دے بھنج کیتے
اُسانی تاں جیرھی ملی ہ پتھر تھکا مارے

نسے پئے ہجدے اجاں توئی کہیں نتیجے تے
خدا بشر کوں، خدا کوں بشر تھکا مارے

ہکے سفر تے روانہ تھیا ہاں عرصے توں
ہکے سفر دی ہکی راہگزر تھکا مارے

میں اٹنچھی نیکی جیکوں یاد کرتے پاووں نجات
اسا کوں غار دے منہ آئے پتھر تھکا مارے

نظم

توں ہاویں ہر شے جاہ تے ہئی
 ساہ اپنی جاہ ، دل اپنی جاہ
 سر سوچ سمیت ہا اپنی جاہ
 ہنج اپنی جاہ ، کھل اپنی جاہ
 ہنج آئی اے اکھ توں دامن تے
 کھل جا پے ہے کیس واٹ رلی
 ساہ اُبھے سئی دی وٹھ اچ ہن
 دل جا پے ہے کیس واٹ رلی
 ٹردوں تال ٹردی جاہ ساڈے
 ہن پیرے پوندے راہ تے نہیں
 ٹھپ تھئے ہن دھندے دنیا دے
 گئی شے ہن اپنی جاہ تے نہیں
 توں آو سیں آون نال تیڈے
 معمول مطابق کم چلسن

ساہ ولسن اپنی سیونج تے
ساڈے ڈکھ مکسن ساڈے غم ٹلسن

غزل

نال	لانواں	جھیرا	اہدے	دل	ہک
تیڈے	نال	نبھانواں	توڑ	دل	ہک
پئے	آندا	مریندیں	کوڑ	چوتھے	ڈوجھے
تیڈے	نال	کانواں	ہم	کوڑ	کیرھا
گئی	مُسی	ہاں	پہلے	توں	مینڈھی
تیڈے	نال	لانواں	لاہساں	ہئی	تاں
پئی	لانواں	لوواں	میندیاں	دیاں	ناں
تیڈے	نال	چھنڈکانواں	کھڑ	پانواں	ونگاں
لائی	پانی	کوں	گالھ	کیرھی	اپنی
تیڈے	نال	ورجانواں	کجھ	پئی	جو

غزل

کہیں مٹی ٹھوکر دے نال اُسائی شیت شیت ملے
 مٹی تھیون نال اچائی شیت شیت ملے
 تیڈی شہرت دی شہرت وچ کجھ کجھ ساڈا رسوائی حصہ ہا
 شہرت دی جاہ کجھ کجھ رسوائی شیت شیت ملے
 گہرے گہرے لوکیں دے کجھ گہرے گہرائی تھی شیت
 گہرے گہرے دی کجھ گہرائی شیت شیت ملے
 بھال مل تیڈی دے دے بھنوں ان گالھا کر ڈیندن
 مل پوون دے دے نال دانائی شیت شیت ملے
 سچ دے سفریں وچ تاں اکثر کوڑ لدھے
 کوڑے تھیون نال سچائی شیت شیت ملے
 آصف بھلے لوک تاں ناں بھلائی دے بھلے ہن
 بُرے لوکیں کول تاں بھلائی شیت شیت ملے

غزل

تیکوں وی تاں قد کاٹھ تے درکار غزل ہئی
تہوں بھیجی اساں تیڈو میڈا یار غزل ہئی

جتھ یار نہ کئی غار نہ سر گوڈی کہیں دی
اوں وقت میڈی ہئی تاں عزادار غزل ہئی

ہر شخص دے اظہار دا ھے اپنا طریقہ
ساڈی تاں محبت دا وی اظہار غزل ہئی

اج لکھ تے غزل دل کوں اتی پاتے می ہلکا
جیویں میڈے سینے تے کوئی بار غزل ہئی

بن تیڈی پسند اتنا بلندی تے پنی ہئی
بن گئی میڈے دیوان دی شہکار غزل ہئی

غزل

نکم اچ کینجھا کم وِسرِیا ودا ہا
میکوں تیڈا ستم وِسرِیا ودا ہا

نویں مل تے حیاتی دان کیتی
میکوں ڈوجھا جنم وِسرِیا ودا ہا

اساڈا پیار کہیں ہو کیے تاں یاد آئے
ساکوں ڈینیں دا جم وِسرِیا ودا ہا

پوچیندے بُت ڈواگن یاد میکوں
نتاں میکوں صنم وِسرِیا ودا ہا

جتھاں میکوں بھلیے ہن اپنے وعدے
او وی اپنی قسم وِسرِیا ودا ہا

تیکوں خوش ڈیکھ خوش ہا تیڈا آصف

او اپنے نین نم و سریا ودا ہا

غزل

تیڈے نکھرن دا پل نہیں ڈیکھ سہندے
تہوں اج وانگ کل نہیں ڈیکھ سہندے

جیرھن جھوٹی انا دے چکریں وچ
سروں اپنا اصل نہیں ڈیکھ سہندے

کتھاں رل ڈیکھ سہندن تیکوں، میکوں
جیرھے کہیں کوں وی رل نہیں ڈیکھ سہندے

جھاں باجھوں میڈا جھٹ نہیں گزر دا
او ہن میڈی شکل نہیں ڈیکھ سہندے

کوئی اہدا اتی جو کہیں سسی کوں
کڈاہیں اوکھا پنل نہیں ڈیکھ سہندے

جیرھے آصف تیڈنیں اکھیں ڈو ڈہدن

تیڈا واہندا کجبل نہیں ڈیکھ سہندے

بچپن

گزریا ویلھا یاد آندے تاں یاد آندن یارانے
آہ ڈلھ پور دیاں شادیاں منگنیاں کوڑ مٹک دے گانے

اہڑ مہینے ساڑو سمجھ دیاں ، تن پوشاکاں پاون
وقت ڈوپہرے گڈ تھی سارے فاضل واہ تے دھاون
ایدھی کھیڈن پٹھا ترن گنگوں بھن تے کھاون
یاد ائی باغ ایچ بعضے بعضے کونل دا گرلاون

ہُن تاں خواب نظر دن اوہے سارے خواب سہانے
گزریا ویلھا یاد آندے تاں یاد آندن یارانے

بچپن دے او سیر سپاٹے گزریاں عید مُراداں
 اکی پور تے چور سپاہی ، لگ چھپا دیاں یاداں
 ؛؛پہاں دے بھر گزر گیاں ہن خوشیاں دیاں سُر ساداں؛؛
 میڈا تیکوں گیت سُناون تیڈا ڈیون داداں

شمیں عید تے شمیں بھیری ، یاد پنی او کانے
 گزریا ویلھا یاد آندے تاں یاد آندن یارانے

تیکوں یاد اے بھل گئیں آصف بچپن ٹپ ٹپولی
 میں تیڈا ہمزاد ہوندا ہم ،توں میڈا ہجولی!
 میڈے ہتھ غلول ہوندے ہن تیڈے ہتھ غلولی
 ساڈے ٹہکے جگ سُنودا ہا سوگھا کرتے رولی

مل پووے ہک پل بچپن دا پڑھاں کئی دوگانے
 گزریا ویلھا یاد آندے تاں یاد آندن یارانے

غُربت

ساڈے ویڑھے وسدی غربت
 ایندا ساڈا ساتھ پرانا کئی سالیں دا
 ساکوں ڈاڈا بہہ اہدا ہا
 ساڈے پیو ڈاڈے دے ویلھے
 ایندا ایویں جو بن ہا پیا
 ہُن تاں ڈاڈا وی نہیں ریہا
 اساں وی خود
 تھی گیوں ڈوہتریں پوتریں والے
 اج وی کل دی کار جوان ایں
 ساڈی ہر پیڑھی دی سینگے
 نویں نینگر
 ساڈی غربت

غزل

زندگی ھے ڈو ڈینھ دا میلا، میلا بھجدے
 اپنی منزل ڈو ہر شخص، اکیلا بھجدے
 ساکوں سرلکاون دی ہن جاہ نہیں لہدی
 ساڈے پچھوں ودا ہجر مریلا بھجدے
 اساں کیا بھجدے رہ ویندوں پچھوں تیڈے
 تیڈے پچھوں ہر موسم البیلا بھجدے
 وس تونی تاں کئی نہیں کہیں توں بھجدا ڈھولا
 جے کئی بھجدے من اپنا کر میلا بھجدے
 بھجدے رہ گیوں ایویں تیں سوہنے دی سک اچ
 جیویں کہیں گرو دی سک اچ چیللا بھجدے
 توں نہ ہوویں تاں جیویں رُک ویندے ویلھا
 تیڈی سنگت دیوچ جیویں ویلھا بھجدے
 نہ ہوویں تاں آصف گھر کھاون کوں آندے
 آندا کھاون کوں اے جنگل بیلا بھجدے

ڈوہڑہ

توں امیں تیڈی آمد دے اجاں پیر نہیں مسدے ویندیں پیا
 میکوں ہنج دی گرداچ سہی ترانویں تیڈے نقش نئیں ڈسدے ویندیں پیا
 دل میڈا وت خوش فہمی دی کہیں وِس تے وسدے ویندیں پیا
 اجاں آصف تیڈی فرقت دی پھٹ ہوندن رسدے ویندیں پیا

ڈوہڑہ

اُئی شوق دی شارت جییں پاسوں سک سودھ سفیر اڈا ہیں ٹر پئے
 اساں اپنی روح دے رانجھن ڈو گھن ہنج دی ہیر اڈا ہیں ٹر پئے
 کرمونجھا آصف جییں ڈینھ دا او من دا میر اڈا ہیں ٹر پئے
 اوں ڈینھ توں جن تے منہ آیا بے شول فقیر اڈا ہیں ٹر پئے

غزل

اسماں کنوں کیا او آپنا دگ نکھیر گیا ہے
 اساڈے سرتوں وڈیپ دی پگ نکھیر گیا ہے
 اساڈی اکھ دے خزان توں اوندے ہجر دا غم
 ہنجوں دی مالادے چونڑویں نگ نکھیر گیا ہے
 اوساڈی جائیداد، ساڈے سینے توں ساڈے دل کوں
 دیس دا ٹھگ باز اوہا وی ٹھگ نکھیر گیا ہے
 ایہو تاں ہک آسرا ہا اوہو وی نہیں ریہا ہن
 او چھیڑ ساڈی توں آپنا دگ نکھیر گیا ہے
 اسماں اوندے باجھ لو تھدی لو تھ بن تے رہ گیوں
 ساڈے بدن توں اوساڈی شاہ رگ نکھیر گیا ہے
 ڈکھے جیکر تاں صرف ساجد جمیل نکھڑیے
 سچائی تاں اے ہے اسماں کنوں جگ نکھیر گیا ہے
 (سنگتی ساجد جمیل دی یاد اچ)

ڈوہڑہ

تیڈی سِک داسیوک سال پچھوں تیڈے درتے ساگی وت ول اے
 تیڈی تانگھ طلب دے تر کلتے تیڈی پیت دیاں پونیاں کت ول اے
 بچ پئی ہئیں ہر بے بھری توں، رہ گئی ہئی سینکھیں پت ول اے
 نوھی آصف تھل اچ بھجنا پیا، تیڈا موڑ مہاراں جت ول اے

ڈوہڑہ

میں اکثر منہ تے بوچھن ڈے ہے من دی مونجھ اکوری چوری چوری
 نہ کہیں بھیتی دے کن تونی ہاں گر کی کئی کمزوری چوری چوری
 تیڈے ناں دی ڈوری گل اچ پاتیڈی گمدی رہی ہاں گوری چوری چوری
 ہن ول آ آصف نکھرن دی میں گالھ کتھائیں نہیں ٹوری، چوری چوری

غزل

گھیل آندا ہا جگارا نندر کوں
نہیں ڈتا پر سوچ وارا نندر کوں

نال میڈے رات بھر اسمان دا
لوہندارہ گے تارا تارا نندر کوں

آپ نہیں آندانہ آ، اتنا تاں کر
آپ تیں نہ روک یارا نندر کوں

بعد تیڈے اپنے نیناں دی واٹ
نہیں ڈٹھا لنگھدا دوبارا نندر کوں

بھیج اوکوں جیس میڈیاں نندراں کھسین
بھیج یا پرور دگارا نندر کوں

جاگدارہ گیاں تیڈے بھالے دی بھاء
نہ کریندی ہئی گوارا نندر کوں

جاگدا بیٹھے اجاں آصف تیڈا
ویڑھ سُم گے شہر سارا نندر کوں

غزل

اساں بایمان تھئے تیں تے ولا ایمان گھن آئے ہیں
تیڈی تصویر اکھیاں وچ بنا مہمان گھن آئے ہیں

منچن وچ بے آوے تاں اے وی کئی کئی میڑھ تھوڑی نہیں
تیڈو تارنیں بھری اکھ دا اساں اسان گھن آئے ہیں

تیڈے استان دے اورھوں جتی جاہ ہی اُتی سر ہن
مسائیں اپنی پیشانی کوں تیڈے استان گھن آئے ہیں

ایہو ارمان ہے تیکوں چھڑا ارمان وی نہیں تھیا
بھانویں سینے توں اکھیاں وچ سھے ارمان گھن آئے ہیں

خدا نہ سہی خدا دے ناں کوں تاں بے مُہت کیتا ہئی
خدا دا ناں تاں کئی واری تیڈو اے جان گھن آئے ہیں

گھنوسیں حکم تیڈے تے اساں بلقیس توں پہلے
اوندا اے تختِ طاؤسی تیڈو سلمان گھن آئے ہیں

ایہو جوفا ہا مل تیکوں ، طلبِ اِچ گھ کئی آؤسی
تیکوں مل تے ہتھوں ڈوڑا طلبِ طوفان گھن آئے ہیں

اساں جیں ڈینہہ کنوں آصف پڑھیے کلمہ تیڈے ناں دا
خدا تے وی ایویں لگدے جو ہن ایمان گھن آئے ہیں

غزل

نہیں سوکھے تھیندے سفر ریت دے
سفر اووی پیریں دے بھر ریت دے

ساڈی ٹیک پیریں تیڈیں دی اُسائی
اساں تاں میڈی جان گھر ریت دے

ایویں ریت اڈدی ہے عرصے کنوں
نکل آئے ہوون جیویں پر ریت دے

اُنھاں کوں وی نہیں موت مہلت ڈتی
جھاں گھر بنائے ہن پھر ریت دے

تیڈی سک داسیک اے سہارا ڈیندا
ویندن جییں ویلھے ٹبے ٹھر ریت دے

کافی

ڈے مُلک ملھیر نہ جھنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں
 جو بکھا ہے رنج ڈے اوکوں جو ننگاھے کج ڈے اوکوں
 جنیدی اچ دی نہیں اچ ڈے اوکوں ڈے جیرہاء جتنا تنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں
 مینہیں نال ملا ڈے کٹیاں کوں ڈے دھنولا بیٹ دئیں جٹیاں کوں
 جیرھیاں ہن تیں اپنے ٹیاں کوں مھل گیاں ہن ٹنگڑیں تنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں
 اساں لوڑھ توں ڈھیر نئے منگدے کئی لکروں پیر نئے منگدے
 بیا کجھ ات پھیر نئے منگدے خودرہ ونج ساڈے سنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں
 اساں دان کیتی ہئی دل تیکوں ہنج بدلے ڈے تے کھل تیکوں
 اساں ملنا ہا بس مل تیکوں دھاں بیٹھوں سارے گنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں
 ساکوں آصف جیرھے رنگ اچ رکھ کہیں ہیر سیال دے جھنگ اچ رکھ
 یا کہیں وینی دی ونگ اچ رکھ ہن سارے تیڈے رنگ سائیں
 ساکوں اپنے رنگ اچ رنگ سائیں

غزل

یاد تھیڈی وچ کئی روندے کئی گاندے ڈھولا
 تھیڈے کل سنگتی ہن مونجھے ماندے ڈھولا
 ستی دی اج رسم وڈی یاد آئی اے میکوں
 کاش میکوں وی نال تھیڈے دفناندے ڈھولا
 ٹھیک اے اُتھ کئی حوراں ہوسن بانھیاں تھیڈیاں
 تیکوں اپنے بال وی یاد نہیں آندے ڈھولا
 تھیڈ وکئی خوشخبری ہے تاں ڈے ونج ساکوں
 ساڈوتاں ہن سارے حال ڈکھاندے ڈھولا
 بے بے لگدن میڈئیں باہیں دے حلقے
 سُنج برڈ سدن اکھیاں دے چوکاندھے ڈھولا
 اُتھ ملسوں کیا ملسوں ملن کیرھے لیکھے
 جیس ڈینھ مٹرو وی نہ ہوسن مٹرانڈے ڈھولا
 (حافظ سہیل بزداردی یاد وچ)

مستی

اے ساڈی شاعری دی شان ہئی جو
 کہیں شاہ دی شان اچ
 اساں قصیدہ نہ لکھ ڈٹھاہا
 ساڈی بغاوت دے تذکرے ہن
 جہان بھرتے
 ہمیش ظالم کوں ظالم آکھن
 ہا ساڈا شیوہ
 اساڈے اندر دا باغی شاعر
 کہیں دا بیٹھا بلہا یا نہ ہا
 اوندے قلم تے
 کہیں وی ڈر بھو دا سایا نہ ہا
 پتہ نہیں ہن کیا

تیڈی محبت ہے جادو کیٹا

اوباغی شاعر

اوسچا شاعر

تیڈی محبت دی مستی دیوچ

پیا ظلم سا ہندے

تے تیڈی ہراک زیادتی تے

خموش راہندے

جے کچھ کریندے

تاں صرف ہک تیڈے گیت گاندے

قلم اٹھیندے

تاں تیڈی شان اچ قصیدے لکھدے

گاؤن

ساون آئیاری، ساڈوساون آیا
 ماءدھرتی دی لگھ ساوی تھی ملن تیڈے دی بگھ ساوی تھی
 تھی ساول چودھار ساڈوساون آیا
 ساون آئیاری، ساڈوساون آیا
 بارش وٹھری ایتھے بھریے مال مویشی خوش تھی چریے
 ساہ وچ آئے ساہ دار، ساڈوساون آیا
 ساون آئیاری، ساڈوساون آیا
 جالیں سردھو کپڑے پاتے کڑب کریںہاں پھل ان چاتے
 لئی لئی لال کنوار، ساڈوساون آیا
 ساون آئیاری، ساڈوساون آیا
 تیڈے باجھ ہنجھوں دی جھری ہاٹھ پہراکھیں تے کھری

توں وی آ اُروار، ساڈ و ساون آیا

ساون آیا یار، ساڈ و ساون آیا

وسے توں اُکر ساں ثلیاں مونجھاں مکیاں خوشیاں ولیاں

ٹوبھے، دریا تار، ساڈ و ساون آیا

ساون آیا یار، ساڈ و ساون آیا

ون ون تے پیاں چڑیاں چہکن ویرٹھے ویرٹھے پھل پے مہکن

خوشبودے ہرکار، ساڈ و ساون آیا

ساون آیا یار، ساڈ و ساون آیا

بادل گر جے کھمڑیں کھمیاں پکاں پُسیاں اکھیں گھمیاں

نہ آیوں دلدار، ساڈ و ساون آیا

ساون آیا یار، ساڈ و ساون آیا

تئیں توں تئیں تئیں

تئیں بن کیا سئیں ساڈا جیون
 تئیں توں تئیں تئیں ساڈا جیون
 ساڈی زندگی وچ تاں کئی شے
 تئیں توں پہلے، باد نہیں آندی
 تیکوں ساڈی مونجھ نہیں آندی؟
 تیکوں ساڈی یاد نہیں آندی؟

غزل

گول تیڈی وچ کجھ ڈینھ گالھے تھئے ہاسے
سب کجھ چھوڑتے اللہ والے تھئے ہاسے

تیڈے غم توں ودھکی غم ہن دنیا تے
تیڈے غم دے آن حوالے تھئے ہاسے

اوندا رُو وی اُکا نہ ہا نکھرن تے
اساں وی کجھ آپ اُبالھے تھئے ہاسے

معاف کریں سوچیا ہا تیکوں چھوڑن دا
معاف کریں ایڈے ہاں کالے تھئے ہاسے

سچ تاں ہے جو سب کجھ وقت سکھا ڈیندے
چھالے چھالے تھی تے چھالے تھئے ہاسے

قُرب تیڈے دیاں آصف وکھریاں لذتاں ہن
خاص ہُنالے، ٹھر ٹھر پالے تھئے ہاسے

کافی

اساں عشق کمتے

موئی نفرت تیتے

اساں سکیں کوں ڈٹھا، اُتھ سہہیں تھپیندا

اتھ چندا گتے

اساں عشق کمتے

اساں سکیں کوں ڈٹھا، اُتھ چڑیاں وجیندا

پاکڑے رتے

اساں عشق کمتے

اساں سکیں کوں ڈٹھا، اُتھ برہا منیندا

سرہوک ستے

اساں عشق کمتے

غزل

چیترا دا موسم ، چُپ چڑیاں دی
 اُم غم ، اُم غم ، چُپ چڑیاں دی

نا محرم سب چلک چبولے
 مُدتوں محرم ، چُپ چڑیاں دی

کہیں طوفان دا ڈس پئے ڈیندن
 ہو دا عالم ، چُپ چڑیاں دی

ہر آہٹ صیاد دا بھلواں
 دم دم ہردم ، چُپ چڑیاں دی

میڈے نال مخاطب تھئی اے
 ابنِ آدم ، چُپ چڑیاں دی

غزل

بھانویں خود ونج الانواں نہیں الیندا
 اوندے پیریں تے ڈھانواں نہیں الیندا
 تہاں یارو کوئی ترکیب سوچو
 اوکوں کیوں منانواں نہیں الیندا
 ڈوہجے ڈوہ کیا کہیں بے وفاتے
 جڈاں اپنا پچھانواں نہیں الیندا
 اوندے بارے توں کیا پچھدا ہئیں سنگتی
 تیکوں بیا کیا ڈساواں نہیں الیندا
 تیڈے ونجن دی دیر ہئی شہر سارا
 اوکوں ونج آکھیں کانواں نہیں الیندا
 سنگت پچھدی ہے پچھدن شہر والے
 اے پچ کے تیں پچانواں نہیں الیندا
 او خود کہیں کوں ڈسیندے تاں ڈسے پیا
 میں آصف کیوں ڈسانواں نہیں الیندا

بھالا

روہی دا ہک سُکا ٹو بھا

ٹو بھے دی بھر

موئے ہرن دیاں کھلیاں اکھیں

ٹھلیاں اکھیں

لگدے میندے بھالے دے وچ

کھلیاں رہ گن

ڈیکھو!

ہن اسمان توں آندے میندیاں پھینگاں

ایندے گھلیے اکھیں اتے

ہتھان ڈیندین

بھانویں!

ریت روہی دی

تیکوں ہتھ لیں ٹکا لگدے

سامھنے تیڈے چن چوڈی دا

کتنا پھکا پھکا لگدے

تیکوں ہتھ لیں ٹکا لگدے

سرتے تیڈی سک دا بھجھ اے

بھجھ وی جھکا جھکا لگدے

تیکوں ہتھ لیں ٹکا لگدے

اپنا آپ ہن تیڈے باجھوں

جگ تے کھوٹا سکا لگدے

تیکوں ہتھ لیں ٹکا لگدے

کے ویلھے ، ہو بندہ

وڈا لگدے ، ٹکا لگدے

تیکوں ہتھ لیں ٹکا لگدے

توں میکوں بھل تاں نہ ویسیں

اج عرصے بعد ایویں لگدے

جیویں نال دے ڈوجھے موڑھے تے

توں پٹیٹھی ہوویں نال میڈے

چودھار میڈے گوپے دے وچ

پھیلی ہووے خوش بوتیڈی

آواز ہووے ہر سوتیڈی

تیں ہو لے ہو لے میں کولوں

حسرت دے نال چکھیا ہووے

توں میکوں بھل تاں نہ ویسیں

توں میکوں بھل تاں نہ ویسیں

جج کچا وئیں چڑھی

سکین دے نال میں لانواں لدھیاں

بارہ ہادی گڑھی

جج کچا وئیں چڑھی

رام ، رحیم ہو تھی نظریا

ہک کچھ مسجد مڑھی

جج کچا وئیں چڑھی

عشق ایہو جنیں رمز بھائی

بھل گئی لکھی پڑھی

جج کچا وئیں چڑھی

اکھیں سکین دا عکس پکایا

من اچ مورت مڑھی

جج کچا وئیں چڑھی

غزل

تیڈے چنتے دی چاٹ لگدی ہے
دل کوں رہ رہتے تراٹ لگدی ہے

میڈا اپنا اندر جو مونجھا ہے
دول دی کھو رواٹ لگدی ہے

بعد تیڈے وسیب تیڈے توں
ہر خوشی ویندی واٹ لگدی ہے

وار لگدا کڈاں چکیندے کئی
جیویں جیندی جو جھاٹ لگدی ہے

میکوں ترکش دے تیر توں کاری
تیڈے لہجے دی کاٹ لگدی ہے

اوں لکھے ایویں جا پداھے

(اہل خانہ دی محبت وچ)

سنگ بہہ تے شانزہ، شاموں دے

چاہتھیں کنزئی بی بی کوں

سُن بولیاں بوئی بھیا دیاں

سُن چہکاں ویڑھے چہکدی ہوئی

سنگھڑ سنکتانی صغریٰ دیاں

ہرغم، ہرنخی بھُل وینداں

گئی بوجھ دماغ تے نہیں راہندا

تھی اتناہو لا پھُل وینداں

اوں لکھے ایویں جا پداھے

کل جمل جہان ہ باہیں وچ

آ گیا آسمان ہ باہیں وچ

غزل

اوندی دنیا دیوانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا
ساڈی اتنا کہانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

او واقعی خوبصورت ہے ، مگر مٹی دی مورت ہے
اوندا کافر روحانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

اوکوں چونڈھی وی نہیں پیندیاں میڈیاں ، بنجوں میڈیاں میڑھاں
انجھی کئی بد گمانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

جوانی وچ کتھاں کئی سوچ ، کئی احساس ، کئی وپرا
اوندی چڑھدی جوانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

اوکوں احساس تھیندا تاں میڈے غم ایچ ڈکھا تھیندا
خدا دی مہربانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

اوں آصف بے محابے دے محابے ساری رونق ہے
بٹی رت رت سہانی ہے اوکوں احساس نہیں تھیندا

غزل

اساں جیلھے غزل لیکیندے ہیں
 پیلھے تیڈی شکل لیکیندے ہیں

لیک بہوں جے قطار اٹھیں دی
 نال اوندے پنل لیکیندے ہیں

جیلھے کاغذ تے ٹک بہوں کئی پھل
 تیڈے چولے داگل لیکیندے ہیں

ساکوں جیلھے تریہہ دا خیال آوے
 تسی روہی تے تھل لیکیندے ہیں

اساں لوکیں کوں جیلھے بکھ تاوے
 لیک روٹی وسل لیکیندے ہیں

اساں جیں وقت کوئی چھل لیکوں
 نال پکی فصل لیکیندے ہیں

غزل

اساں کیا سانولا تئیں نال اج کل پیار پاتے چا
تیڈا اے شہر ہے اسمان کوں جہیں سرتے چاتے چا

تونی ڈہدئیں حکم جاری کیتس میں تے اٹھی ونج دا
اے تھولے اوں بھری محفل دے وچ میکوں سنجاتے چا

ولا اے کیویں ممکن ہا جہن تیکوں بھلا ڈیون
جیرھا سنگتی ملے میکوں تیڈا اوں ذکر چاتے چا

تیڈے غم توں چکا نظراں ڈٹھم جو غم زمانے وچ
تیڈا غم ڈھیر سگڑاں ہا ولا ہاں نال لاتے چا

دلا سہ تاں کوئی جا خود جڈاں مزدور دا پوموئے
لکھاں لنڑہیت بن آگین بندیاں کھول کھاتے چا

میڈی تاں ہک ڈیہاڑی نال سلھڑیاں ہن کئی زندگیاں
تہاکوں واند ہی آصف تہاں نہیں پیر پاتے چا

غزل

وسبے دی وازہر بنن توں پنچ گئی اے
ساڈی وتی شہر بنن توں پنچ گئی اے

منت لاتی کہیں دی مونجھ کوں مہت ڈتی
پل دی دوری پھر بنن توں پنچ گئی اے

بے ہوشی ان لاتے ہوش دے کنٹھتے
لوڑھ تیڈی ہک لہر بنن توں پنچ گئی اے

رب داکر اے رُجھ گیوں دنیا داری وچ
تیڈی قربت قہر بنن توں پنچ گئی اے

آصف تیڈے نانویں لگ کے جان میڈی
پک پک دا حق مہر بنن توں پنچ گئی اے

غزل

جیندی پُستیاں گولیندئیں ہوئیں وہا گئی عمر ساری ہے
اساں او کردیاں کندھاں ہیں اساں او بھردے ایرے ہیں

اتی یاد اے جو ماء ساکوں سڈیندی چندر ہئی گھر اچ
ساڈا ناں کیا ہا سُدھ کائنی، اتھاں تاں نتھو خیرے ہیں

اساں کھیڈاں وی کئی کھیڈیے ہووے تاں ساکوں سدھ ہووے
اساں کھیڈن دے عمریں توں، تیڈے ہوٹل تے بیرے ہیں

ساڈی غربت جتھوں نکلن دے وس کیتن ، نہیں نکھتی
اساں او آڑے کاڑے ہیں، اساں او تنگ دائرے ہیں

جیکوں بھُل تے وی کہیں ڈیکھن گوارا نہیں کیتا ہُن تائیں
اول ان جانوں عبارت دے اساں پوشیدہ پیرے ہیں

ساڈی بے جگ جہان اچ جاہ ہووے تاں ہووے آصف
اتھاں تاں کون کیرھے ہیں، اتھاں تاں ایرے غیرے ہیں

بھونئیں امب

ممکن ہے اے سچ وی ہووے
 جیویں سندے ہیں ہک ڈاند، اے
 جیندے ہک سنگ تے کل دھرتی بدھی ہوئی اے
 جیلھے اوندا ہک سنگ تھکدے
 سنگ بدلیندے
 بوجھ کوں ڈو جھے سنگ تے نیندے
 اوندے سنگ بدلاون نال ای
 بھونئیں تے بھونئیں امب آندے
 پچھلے ڈینہاں وی اوں ڈاند دا سنگ بدلاون
 بھونئیں واسیں تے باری پیاھ
 جھوپڑیاں، سا لھیں، محل تے ماڑیاں
 پل دے پل اچ ٹھیردھ تھیاں ہن
 لکھاں لوک ایں اُتھل پُتھل اچ
 زندگی کولوں ہتھ دھو پٹھن
 کتنے لوکی مٹی دے ملبے وچ مل تے

مٹی تھئے ہن

کتنے ویرن بھینڑیں کولوں وچھڑ گئے ہن

کتنے سردے سیں ہن جیرھے

اپنے ذالیں بالیں دے نہیں سیں بن سگیے

کتنے بال یتیمی دی بے رحم بٹھی دابالن بن گن

جے اے سچ اے!

ساڈی موت حیات دافیصلہ

کہیں سر پھرے ڈاند دے ہتھ اے

میڈا قدرت رکھن والارب کریمیاں

میں کچھداں کیا تیڈی قدرت

دھرتی داوی بوجھ اٹھاون جوگی نہیں رہی

دھرتی دا بوجھ ڈتا ہئی اوندی کنڈتے

جیندا ہک بھوتا دھرتی کوں

چٹ کر سگدے

وستیاں، شہر، وسندیاں پل اچ

بھٹ کر سگدے

؟

اوکتنا خوبصورت ہے
 خدا جانے
 اوندی اکھتے
 اچانک دیدونج پئی ہئی
 تے بے پاسے
 ولا نہیں گئی

غزل

تیکوں نہیں صرف ڈیندے لوک میہنے
میڈے وی نال راہندن ٹوک میہنے

بھرے پڑ اچ فقط ہک توں تاں چُپ تھی
میڈے ناں دے پُئل ناں ہوک میہنے

اتھاں ہر وات دا اپنا الاھے
تیڈے وس اے تاں توں ان روک میہنے

تہوں چُپ ہاں اُلا نہجے سُن کے تیڈے
بناوِن کئی متاں سِجوک میہنے

جیرھے ڈینھ دا پچھوہاں پیر کیتی
 میکوں ڈیندی ہے ساری جھوک مہنے

ہوسن تیڈے کیتے او طعنے مہنے
 میکوں لگدن اوندے اشلوک مہنے

غزل

تیکوں مل تے تیڈے نکھڑن دا منظر سوچنا پوندے
 میکوں بے پرد پلکیں دا مقدر سوچنا پوندے
 اساڈی سوچ دے ایرے تے اُسری ہے تیڈی قامت
 تہوں ہر سوچ کوں تیڈے برابر سوچنا پوندے
 ازل توں اج تونی انسان بند اے کہیں نہ کہیں حد اچ
 تہوں انسان کوں ہک حد دے اندر سوچنا پوندے
 جڈاں توں در چھٹے تیڈا، بنی ہے سیت در بدری
 اساکوں در بدر تھی کے، تیڈا در سوچنا پوندے
 ایویں سوکھی تاں نہیں تھیندی سجا بندی خیالیں دی
 میکوں ہر شعر تے کئی وار اکثر سوچنا پوندے
 ساکوں وی اپنے بالیں دیاں سھے فرمائشاں چھدیاں ہن
 ساکوں پھر ڈیکھنا پوندے ساکوں گھر سوچنا پوندے
 ایں خود سر دور وچ جیلھے کریندیں پیار دیاں گالھیں
 تیکوں وی وقت دا آصف قلندر سوچنا پوندے

غزل

تیڈیاں اوہے وسلائییاں ، وے سائیاں وے سائیاں
کیں لوئییاں کیں لائیاں ، وے سائیاں وے سائیاں

حوادے رہیں آدم دی بھل، آدم دی بھل کائنات کل
تئیں میں کیتے رسوائیاں ، وے سائیاں وے سائیاں

آون تیڈا اے جھٹ دا جھٹ اے جھٹ دا جھٹ نہ ائے دے مٹ
ایویں ہانی ورجائیاں ، وے سائیاں وے سائیاں

ساڈی سمجھ، کیا ساڈی سونہہ؟ کیا ساڈی سونہہ؟ ھے سکین دا مونہہ
نئیں تاں تیڈیاں گہرائیاں ، وے سائیاں وے سائیاں

ساہ نال سک ، ہر لحظہ چھک ہر لحظہ چھک ، میں ہک دا ہک
ہک نال ہتھ ہتھرائیاں ، وے سائیاں وے سائیاں

ڈوہڑہ

میڈی ضدوا کیا ہے دل جیلھے تیڈی گوری گمدارہ ویندے
 تیڈے گنڑس توں ڈیکھن نہیں ڈیندامیڈے پیریں پمدارہ ویندے
 تیڈی گول اچ ڈینھ کوں میں بھمداں سررات کوں بھمدارہ ویندے
 گئی آصف اتنجا روگ تاں ہے میکوں اندروں کھمدارہ ویندے

ڈوہڑہ

تیڈے شہردا شور سمجھ آندے تیڈا شہر سمجھ نہیں آندا
 ساڈے سرتے وسدا ہک توں بیا کئی قہر سمجھ نہیں آندا
 جے کجھ ہک پہر سمجھ آندے ، بے پہر سمجھ نہیں آندا
 کیا سمجھاں آصف سمجھ کنوں ہے بہر سمجھ نہیں آندا

غزل

تیڈی اکھ دے اشارے نہیں بھگیندے
خسارے در خسارے نہیں بھگیندے

اساں ڈکھ ڈھیر سارے بھوگ گئے ہیں
اتے ڈکھ ڈھیر سارے نہیں بھگیندے

اگوں دل دے اکھیں اج رو ڈتاھے
اساتوں ہن جگارے نہیں بھگیندے

اساں راتیں دے تارے گن ہٹے ہیں
ڈکھانہ ڈینھ دے تارے نہیں بھگیندے

اتی ہن تیں اندھارے وچ رکھیا ہئی
سچی ہن بے اندھارے نہیں بھگیندے

ساڈی ہستی تلا ڈے بار بے شک
اتی وی بار بارے نہیں بھگیندے

ڈوہڑہ

بھسوں لاہندے ویندن بھل تے وی بھانویں ٹکرے ہاول ٹکرے ہا
 پھٹ چھٹدے ساوے تھیون ہا جاہ آیا چیتا چکرے ہاول ٹکرے ہا
 ایں من دی میل دھوتیجے ہا، کر پون اکھتوں ککرے ہاول ٹکرے ہا
 ایں آصف مونجھ دی موسم وچ، کئی پیر پیمبر پکرے ہاول ٹکرے ہا

ڈوہڑہ

تیڈے شہر غریبیں لوکیں دے سر ان چودے کئی کال لتھے
 کہیں ونزجی موت دوائیں ہوئے، کئی بکھدے کارن بال لتھے
 ہک بکھ ڈکھ وانج و ہاجی کیا اتھ صدے آل و آل لتھے
 تیڈے ہاں کوں آصف ہونئیں آئی کئی سجھ ہن سا جھرے نال لتھے

بے یقینی

جیویں کہیں شاعر دے مصرعے کوں
 کامے دے کوٹ اچ بند کر کے
 کر شامل اپنی شاعری وچ
 نہیں اپنا آکھیا ونج سگدا
 اونویں کئی سال توں جان میڈی
 کہیں کامے بند مصرعے وانگوں
 توں بند نہیں میڈے ساہ ساہ وچ
 تیکوں اپنا آکھنمی سگدا

غزل

پئے سگدا ھے مخلوق کوں شک کیویں لکانواں
 آن لکدی اے اکھیاں دی چمک کیویں لکانواں
 اندر دی تاں بھن ترور دا ڈنگ ڈول ھے ممکن
 پر ٹاکی لگے ویس دے ٹک کیویں لکانواں
 دل اے جو تیکوں ڈہدیں نکل ویندا ھے وس توں
 میں دھر کدے سینے دی دھمک کیویں لکانواں
 مونجھاں تاں نوھی مندریاں، چلومن تاں مندر ونج
 جگ کولوں جدائی تیڈی دے جک کیویں لکانواں
 نہ ڈیواں لچک، چاہنداں کہیں گالھ وچالے
 تیں یار توں لہجے دی لچک کیویں لکانواں
 اک پیا ہاں میں تھک پیا ہاں تیڈا پیار لکیندیں
 نہیں لکدے لکائیں چونڈھی تے چک کیویں لکانواں
 کیا آکھاں ہنائیں لوکیں کوں جیں چندر ڈٹھا ھے
 جیں لوکیں کوں ھے عیدوا پک کیویں لکانواں

دل وڈا آکھدے

دل وڈا آکھدے نال ہوواں تیڈے
 بیٹھی ہر وقت میں تیڈیاں گالھیں سناں
 سر اکھیں تے رکھاں ناز نخرے تیڈے
 تیڈے دڑکے سہاں، تیڈیاں جھنڈکاں جھنڈاں

تیڈے والیں دے وچ انگلیں پھیراں بیٹھی
 تیڈا سر نہ چوے میڈی گوڈی کنوں
 کہیں بہانے جیکر تیں توں اٹھن پوواں
 دل بلہائیں چا پکڑ میکوں بوڈی کنوں

پیار ساڈے دیاں دنیا مثالاں ڈیوے
 اساں ہک بے کوں ڈھولا اِتی پیار ڈیوں
 اج کنوں اپنے پرکھیں دی تقلید کر
 پیار وچ آپنیاں زندگیاں وار ڈیوں

پر کتھاں اج میں جاوید آصف میڈا
 تیڈا سوچاں تیڈے منہ تے کتھ پمدی آں
 تیڈے چودھار پریاں ودین ٹہلدیاں
 میں بلا بر دی تیکوں کتھاں بھمدی آں

توں آاتھاں آکھونج ہنائیں کوں

(اپنے سچے سنگتی سیں صادق بزداردی یا اچ)

ہُنے ہُنے تیں سٹیج تے کھرتے

شعر میڈی غزل دا پڑھتے

میکوں سڈیاہا

تے میں توں پہلے فلاں فلاں شاعر کوں وی

دعوت سخن ڈتی ہئی

اگیرے تاں توں سٹیج قسور دے ذمے لاتے تلے لتھا ہئیں

اگیرے تیں نہیں مجاز صاحب کوں سڈتے آکھیا

جیلھے مشاعرے توں واندے تھیو وونجا ہے نہ پئے

اے لوک گالھے پتہ نہیں کت لئو

تیڈی جڈائی کوں موت دارنگ ڈے کراہیں

ہنجوں و ہیندے تیڈے نکھیرڈے دے غم کنوں تھئے نڈھال ڈسدن

جیویں جو سہی سچ اسا ڈے وچ توں ریہا نہ ہو ویں بے حال ڈسن
 توں آاتھاں آکھ ونج ہنائیں کوں
 جو ایں توں پہلے نکھیردے تھولے اساں ڈٹھے ہن
 نماشاں ویلھے جو موت موت ہیوے آن لاتی
 توں آاتھاں آکھ ونج ہنائیں کوں
 جو تیڈے درحق ایہو جنیں کئی گالھ نہ الاون
 اسا ڈے ڈکھ درد نہ ودھاون
 اساں کنوں ہن مذاق وچ وی
 ایہو جنیں کئی گالھ نہیں سُنیدی
 اساں توں برداش کانتی تھیدی

غزل

مُقَدَّر درد اوہ ڈیندے جیندا درمان نہیں ہوندا
 نہیں پیریں پٹھ بھونیں راہندی اُتوں آسمان نہیں ہوندا

میں کافر ہاں میں کافر ہاں تے جگ دُنیا توں وافر ہاں
 میں کافر ہاں تاں کیا کافر دا کئی ایمان نہیں ہوندا

جیندی پارت نہ نوح پالے ہوندا اوندے خدا نال اے
 اوندے کیتے تاں کئی طوفان وی طوفان نہیں ہوندا

پتہ نہیں میڈے سنگھ کولوں گرا نہہ تے نہیں کیوں لنگھدا
 جیرھے ڈینھ میڈے پگھڑے وچ کوئی مہمان نہیں ہوندا

غزل

میڈی لُوں لُوں میڈے انگ انگ لگاھے یا صنم اونویں
سدا ساوِن سخن تیڈی ضرورت دے زخم اونویں

طلب دئیں طائفی پتھریں وی ہرائے نہیں حوصلے ساڈے
اساں تیڈی محبت وچ کھڑوں ثابت قدم اونویں

جڈاں میڈی محبت تے ریہا اتبار نہیں تیکوں
میکوں کت واسطے ڈیندیں ولا اپنی قسم اونویں

تھیں ڈسدی جڈاں میڈی جہیں دے لائق کئی چوکھٹ
سڈیندن آپ ڈو میکوں اوندے اج وی قدم اونویں

خدا وند آ ولا آ ونج دی کہیں تکلیف ڈیندا ہئیں
جڈاں ول آوٹے ہک وار وت ڈوجھے جنم اونویں

تیڈے ائیں ہنج نہیں سُدی پئی میڈی ڈسکی نہیں رکدی پئی
 جیویں دل اچ کھڑا ہووے، تیڈے نکھرن دا غم اونویں

تیڈے تاں احترام اچ گئی کمی ائی اے نہوت آوسی
 جیویں کل محترم ہاوے اجاں ہاو محترم اونویں

تیڈی کھل کھل سگیم نہ میں میڈی ہنج روسکیوں نہ توں
 تیڈے ڈنڈ ندھے کھل اونویں میڈے ہن نین نم اونویں

وداعیہ

جوں جوں تیڈے نکھڑ و نجن دا

ویلھانیڑے تھیند امدے

دل دریا توں اٹھدے بدل

اکھ ڈوار کریندے آندن

شک نہ مینہ وسدا ہے

تیڈے لڑگیو سے

سئیں رفعت عباس سانگے

پڑچھیاں اُتے پھل ڈٹھے تاں، پھل پھل بہہ چنیو سے

تیڈے لڑگیو سے

ڈٹھے جھومری جھم ٹردے تاں، جھمروچ رل گیو سے

تیڈے لڑگیو سے

ازلوں بھوندی بھونیں کوں، تیڈنیں اکھیں نال ڈٹھو سے

تیڈے لڑگیو سے

سنگت وید مہا بے تیڈے سنگ دے سو نہیں تھیو سے

تیڈے لڑگیو سے

ہک پرو بھرے شہر وچوں ول سونہہ سنجان لدھو سے

تیڈے لڑگیو سے

عشق اللہ سئیں جا گیا من اچ ڈوئی کوں مار مکیو سے

تیڈے لڑگیو سے

مکھ آدم داڈکھ کرائیں، آدم تے وِس پیو سے

تیڈے لڑگیو سے

ہک گاؤن دا پنڈھ اے منزل اچھو پار ہکیو سے

تیڈے لڑگیو سے

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

ایں لوک توں لا پر لوک تانی ایں وسی توں اوں جھوک تانی

تیں کیا کجھ سننا سا ہنا نہیں

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

نہیں رل سکنا تاں رُکنا نہیں ایں اک توں اصلوں چکنا نہیں

جے وقت دی وا ہک اچ وا ہنا نہیں

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

گجھ دان کرے جی بسم اللہ نا نہہ تھیوے تاں وی بسم اللہ

" کوئی قرضہ نہیں کوئی لاہنا نہیں "

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

کہیں گئے دے پچھوں رُلنا نہیں کہیں آئے دا آڈر بھلنا نہیں

جے کتر کہیں دا سا ہنا نہیں

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

اے وانج و ہا جیاں وقتی ہن من مونجھ متھا جیاں وقتی ہن

تے وقت ہو جہاں راہنا نہیں

تھک باہنا نہیں، کھڑا ہنا نہیں

غزل

پتے کیا آکھ بیٹھاں تیڈی شان اِچ
جو لکنت آ گئی اے میڈی زبان اِچ

چنگی ہر گالھ ساڈے سر اکھیں تے
او گیتا وچ ملے بھانویں قرآن اِچ

کھری پٹھوں میڈے سارا جہاں ہا
میں جے تیں ہم تیڈیں بہیں دی امان اِچ

میں سولی تے چڑھن سانگے تیار آں
ہووے میں جوگی جاہ جے آسمان اِچ

میڈے ناصح دی نیت ٹھیک نہ ہئی
خدا دا شکر ہے رہ گیاں ایمان اِچ

خُدا جانے کیرھے جُونے تے آصف
تیڈے باجھوں ودا چینداں جہان اِچ

خوشی پچ نہیں سگی
 لختے کیتے بھل گیا ہامی
 ویلھے دی ہروانج متھا جی
 خوش تھیا ہم سنج ویرٹھے اپنے
 وڈے پیر کریندیاں خوشیاں ڈیکھ کراہیں
 کال، کلھپ دی جاہ تے تیڈے ساتھ داسیونج
 پراو خوشی توڑدی خوشی نہیں بن سگی
 نہیں ون سگی
 جیویں تیڈی سچی گلھ دے
 بکھدے چگھ تے دیدکی ہے
 یاد آگئے ہن؟

روہی دے اوسکے ٹوہے
 چھیڑیں نال، مہاگیس سودھے مونجھے ڈوہے
 روزی کان لڈان کریندے
 اپنی وسوں اپنی بھونیں توں
 لکھاں لوک تھیندے بے سوہے
 یاد آگئے ہن
 تیڈے میل میل پ دی خوشی
 چچ نہیں سگی
 درداں ماری دل دردیں توں
 چچ نہیں سگی

غزل

ڈیکھوں لوکیں دیاں خودسریاں ڈیکھوں
یا تہیڈیاں اکھیں مدھ بھریاں ڈیکھوں

تیکوں ڈیکھن دے بعد کئی کئی ڈینھ
اپنیاں پکاں ٹھریاں ٹھریاں ڈیکھوں

اپنے والیں جتھاں ڈسن تارے
تہیڈے مکھ تے کیویں جھریاں ڈیکھوں

اپنے من نال کے تیں آخر یار
مونجھ تہیڈی دیاں مشکریاں ڈیکھوں

ڈیکھوں جاہ جاہ ضرورتاں وکدیاں
اکھیں کھریاں وی ادھ کھریاں ڈیکھوں

ماتاں ایں حیلے تیکوں ڈیکھ گھنوں
 عرس میلے ودے دریاں ڈیکھوں

رات گزرے تیکوں سچیندیں ہوئیں
 ڈینھکوں بہہ اکھیں تھو تھریاں ڈیکھوں

اپنے ڈر کوں وسا کے اکھیاں وچ
 ساریاں شکلاں ڈریاں ڈریاں ڈیکھوں

تیڈے غم دے محابے سیں آصف
 فکر فصلاں ہریاں بھریاں ڈیکھوں

وصیت

چھیکڑ باقی مرن ویلھے

پیونے اپنے پتر دے نانویں

اے ڈوٹوک وصیت لکھی!

پیارا پتر آ

میڈے بعدائیں توں جائیداد دا ونی وارث

زندگی وچ تاں سے مجبوریاں، سے تکلیفاں

ہوندنیں بھوگن سانگے

کئی تکلیف یا کئی مجبوری

پیش پووی تاں

گھر دیاں ساریاں ستریں وچیں

بھونیں نہ وچیں

اوات سانگے!

بھونیں تاں ماءھے

ماء کوں کوئی غیرتی بال وچیندا کائنی

محرومی

اے تیڈے ناں ملن دا نٹھئے سمھو جیرھا کھل تے ملیا اوں تے دل آگئی
 کہیں ویلھے کہیں دا کئی نقش پیارا لگا کہیں ویلھے کہیں دی کوئی ادا بھاگئی
 جیں سٹی بھیک کا سے دے وچ پیار دی اوں تے دھوکا اے گاھی نظر کھاگئی
 پیار پیار اچ بے کہیں اجنبیت ڈکھانی ساڈی گزری وہانی کوں دہراگئی
 طیس وچ آکے توبہ کڈھی پیار توں تاں لگا جس حیاتی دی مکلاء گئی

کئی دفعہ توبہ کڈھ تروڑنی پئے گئی میکوں نوں سروں پار کرنا پیا
 پیار دے باجھ جیون ہے کہیں کار دا این حقیقت دا اقرار کرنا پیا

این حقیقت کنوں کنڈ وی نہ تھی سگی، پیار دا پیار وی نہ کتھاؤں پا سگیے
 پنیاں نا اہلیاں سامنے رہ گیاں، کہیں کنوں پیار اپنا نہ منوا سگیے
 جیرھیں جیرھیں محبت دی حامی بھری یاد تیڈی کنوں وی نہ چھڑوا سگیے
 تیڈے معصوم جذبیں دے شاعر کوں چن عارضی اے سہارے نہ راس آ سگیے
 سارے حیلے تاں دل کوں وندا لن دے ہن، ہئے وو قسمت ایکوں وی نہ وندلا سگیے

اوپا محرومی اونویں دی اونویں رہی کھتر کیتے جتی، دل وندل نہ سکیا
 او بجھا شہزادہ آصف میڈے خواب جھاں میت او بجھا کتھائیں میکوں مل نہ سکیا

غزل

جیرھا ڈرداھے کہیں دی ویاں توں
 اونکوں کیا ملناھے تیڈے پیار توں
 کیس توں ونج پچھاں میں اوندی خیریت
 کون آیاھے؟ پروکا پار توں
 قرب دی خواہش کراں کت واسطے
 مطمئن ہاں ہجر دے آزار توں
 کن تے مرگن شہر دے منصف سھے
 حق کھسیندا پئے اتھاں حقدار توں
 اتھاں ہر عیسے دی تانگھیھے صلیب
 کیا سدھرن لوک کہیں اوتار توں
 کیا تھیسے جے آونجے پنجویں کتاب
 چوکھا سدھریے ہیں کتابیں چار توں
 میں اوندے ہر اوکھ دا کارن بنیاں
 سخت شرمندہ ہاں آصف یار توں

توں میکوں ہنیں

کیویں ڈھول بھٹلا نواں تیکوں

میں سمجھے خودسا نواں تیکوں

توں میکوں ہنیں

پیلھوں چھوری جال دے وانگوں

توں میکوں ہنیں

وسدے با کروال دے وانگوں

توں میکوں ہنیں

بیلے نسری کا نہہ دے وانگوں

توں میکوں ہنیں

سندھوتار چنا نہہ دے وانگوں

ساوے کڑب کرینہاں وانگوں

پیارا لگدیں

توں تاں خیر دے ڈینہاں وانگوں

پیارا لگدیں

اج اتی دورھے نندر نیناں کنوں

اج اتی دورھے نندر نیناں کنوں

جیویں ہک بے توں اجکل اساں دور ہاؤں

یا جیویں جانیاں ڈلیں ساڈے وچوں

اج امن دور ھ ، چین مفرور ھ

ہرجنا خوف، دہشت دی کوٹھی اندر

جیویں محصور ھ

اج اتی دور ھ نندر نیناں کنوں

اج اتی دور ھ نندر نیناں کنوں

دور مُفلس دے منہ کولوں لُقمہ جیویں

جیویں حیلہ حیاتی دا مزدور توں

جیویں انصاف مظلوم دی پہنچ توں

راہ رعایا دا حاکم دی نگری کنوں

چندر آسمان دا ساڈی دھرتی کنوں

دور بہوں دورھے

اج اتی دور ھ نندر نیناں کنوں

غزل

تیڈی یاری کنوں کیا وئیے
شہر داری کنوں کیا وئیے

خلق کوں میں جے کجھ نہیں ڈتا
خلق ساری کنوں کیا وئیے

ظلم دا زور چوکھا گھئیے
ساکوں زاری کنوں کیا وئیے

ہڈ بھنن بڈھ بدھپے تونی
تیڈی داری کنوں کیا وئیے

چلو ہن نہیں حکومت تیڈی
تیڈی واری کنوں کیا وئیے

ھے مسیں جج دی روٹی تھی
بیا تغاری کنوں کیا وئیے

غزل

کل رات میں سوچاں پیا ، کیا کیا خدا سوہنا بنائے
تیڈی وضع ، تیڈی شکل ، تیڈا الا سوہنا بنائے

تیڈے اوں ہک ہک نقش کوں ، ہک بے توں ودھ جوڑیے ٹھہرائے
تیکوں بنا تے اوں ولا ، ساڈا بنا سوہنا بنائے

خالق دی ہر تخلیق وچ پرتو ہے اوندی ذات دا
جو چیز ہے جیویں چھکی اوکوں چھکا سوہنا بنائے

سندوں جو ایں کائنات دی تکمیل تے چھی ڈینھ لگن
میڈا خیال اے چار ڈینھ ، تیکوں اوں بیا سوہنا بنائے

سچ اے جو تیکوں ڈیکھ تے چیتے غزل ائی اے اوندے
آصف جیکوں لفظیں دا بس چولا پوا سوہنا بنائے

کافی

جیں نہیں ہن تیں پیتاں پالیاں
 تیکوں خاک پویندے والیاں
 گا لھی نہ بن کون اے کہیں دا کیا بھروسہ او پر نہیں شہیں دا
 کہیں دے گل دا کہیں دے بہیں دا بھل ونج اوندیاں اولجپالیاں
 جیں نہیں ہن تیں پیتاں پالیاں
 تیکوں خاک پویندے والیاں
 او تاں اُتھ وی خوش پیا وسدے سنلتیں دے سنگ کھلدے ہسدے
 پئے ہن تیڈے نین ترسدے بھل گن تیکوں سرخیاں لالیاں
 جیں نہیں ہن تیں پیتاں پالیاں
 تیکوں خاک پویندے والیاں
 اوکوں لا غرضائی دے چکر پتھ دے چکر پائی دے چکر
 تیڈے روز اجائی دے چکر تیڈی قسمت بھوگ بھنوالیاں
 جیں نہیں ہن تیں پیتاں پالیاں
 تیکوں خاک پویندے والیاں
 ہانی چیدے راہ ڈو دیداں مٹی۔ کر گئی آس امیدیاں
 جنیں بن سال دیاں ڈوہیں عیدیاں آصف گئے نی وانجیاں تالیاں
 جیں نہیں ہن تیں پیتاں پالیاں
 تیکوں خاک پویندے والیاں

کمزات

کیا ہوا چو پا مریندی سوہنی نشلی نینگر
 پسینے پانی دے پیسے کپڑے میں توں صاف بکھدے
 حسین بت کوں

ہو ادے وچ کھڑھلا رے کھانڈی
 سجیلی گت کوں

ادا میں توں بھر پور نو جوانی دی
 ہر ادا کوں
 حسین مکھڑے تے لگ چھپا کھیڈ دی
 حیا کوں

تیں مڑس اپنے
 پا پو بھرا جیندی کاتی من تے
 نظر نظر دے نظار میں کیتے ھ پیش کیتا
 اوتیڈے ویڑھے دے مرد سارے
 نچنت ہوئل تے حقے ڈابی
 اپنی غیرت، بہادری، وڈ جوانگی دے
 قصے کہانیاں بیٹھے سنیندن
 نکمے کمزات تیکوں کمزات پئے گنیندن

غزل

درد رنجایا کن تے گل گئیں
سول ستایا کن تے گل گئیں

تیڈی دھرتی ، غیریں ورتی
دھرتی جایا کن تے گل گئیں

اوندے سر تے دھپ آگئی اے
میڈا سایہ کن تے گل گئیں

میڈو سیں اکھوا بھیجاھے
ول نہیں آیا کن تے گل گئیں

حالی تونی جیندا پیا ہاں
درد بقایا کن تے گل گئیں

غزل

جیرھا ہک اے اوندا ہک شہر وچ ہک گھروی کافی ھے
 اتھاں کئی لوک بے گھر ہن اُنھاں دے گھر دا سوچوں ہا

اساکوں پیٹ دے پٹنے توں ویلھے واند نہیں بخشی
 اساں کیا دل دی سوچوں ہا یا کہیں دلبر دا سوچوں ہا

لکھاں منظر اساڈی دید دے درشن دی سک وچ ہن
 تیڈے نیناں توں نکلوں ہاتاں کہیں منظر دا سوچوں ہا

اڄ ڪال ڪر

ميڙي لهندي سماعت وڃ

دهن اپنے تون رسدي

شهد دارس گھول ڏے

لب چول ڏے

پيارے لهج وڃ

کئي پياري گال ڪر

اڄ ڪال ڪر

OPTIC ANGLE

ساڈے چار چودھاروں اکھیں

اکھیں دی ادھوان ایچ راہندے

-----اساں

-----تساں

اکھا کھدے کشلول ایچ راہندوں

اکھا کھدی تک تول ایچ راہندوں

ساڈے کرتن وی نہیں راہندے

صرف اساں تیں

دھپ توں چھاں تیں

چینجھی اکھدے نال کئی ساکوں

چینجھا ڈہدے اونجھے ڈسدوں

کو جھا ڈہدے کو جھے ڈسدوں

سوہنا ڈہدے سوہنے ڈسدوں

چہزی

جیویں جان نسر دئیں کنڑ کیس وچ

تھی کھڑون تیلے سرمی دے

مٹھل پیلے پیلے سرمی دے

ھے ساگی رنگ تیڈی چہزی دا

قطعہ

کچھ ڈکھ مہمان رتو کے ہن، کچھ سول سویر دے نال ملئین
 تہوار خوشی دے ہر پھیری، کنڈ نال کنڈیر دے نال ملئین
 کچھ لوڑھ دیاں لوڑھیاں بھر گھندی، کچھ گالھے بال مکھیچ پوندے
 کیاڈیاں روندے بالیں کوں فطرانے دیر دے نال ملئین

قطعہ

جیرھا گھربا رفسلاں بوڑ اج سرٹکیں تے سرڈا پئے
 کیویں او عید دی کہیں توں مبارک باد جھل سگدے
 خدایا عید دے ڈینھ کوں اگوں تے ٹورونج کچھ ڈینھ
 اتی جلدی تاں ماتم نہیں خوشی دے وچ بدل سگدے
 (2010ء دے سیلاب اج آون والی عید شوال دے آڈروچ)

میت

کینجھی سوہنی گالھ ہی جیکر
 اساں سارے ہکے کھودی
 گردی مال دے ٹوبے ہوندے
 ہک ڈوجھے دی پٹھ بھریندے
 کھودی اڈنہ سکن ڈیندے

اے کتھوں دا وپارے

عام جہیں ڈوہیں انسان ہیں جانیاں، نہ توں شیریں ہیویں نہ میں فرہاد ہاں
ول وی ایں نفسا نفسی دے عالم دے وچ، توں میکوں یاد ہئیں میں تیکوں یاد ہاں
جیویں توں میڈا بیٹھا پہلایا نوہی، تیڈا بدھل نمھی میں وی آزاد ہاں
توں میڈے بعد جو کجھ ہئیں ظاہر ہے او، ہاں تیڈے سامھنے جو تیڈے باد ہاں

صاف لوڑیں دے وچ تیکوں اہدا پیاں کہیں تکلف دی تکلیف توں نہ کریں
تیکوں حد جیکر دل نہ آکھے تیڈا، کہیں دے آکھے اکھائے میڈو موں نہ کریں

میکوں نہ مل جیکر دل نہیں اہدا تیڈا، میکوں تیں بن گزارن دا دل آویسی
اج جیکر دل تے کجھ جبر کرنا وی پیا، کجھ نہ کجھ حوصلہ میکوں کل آویسی
آویسی میڈی زندگی وی معمول تے، زندگی وچ ایہو جاں گئی پل آویسی
ہے ایہا سوچ تیڈی تاں بھلدا وویں، منہ پھریسیں تے میڈو اجل آویسی

سجھ پچادھوں ابھری تیڈا وہم ہے، بعد تیڈے کئی طوفان نہیں آونا
پیر بھوئیں تے نہ ٹکسن ولا جیندیں تائیں، اے جیڈا وی گئی نقصان نہیں آونا

پیار جیرھے اندر قُرب شامل نہیں، پیار ایتجھے کنوں سُنج بھلی لکھ دی ھے
 جسم دے وی تقاضے کوئی چیز ہن، روح ایتجھی رلی نہ رلی لکھ دی ھے
 کون ڈینھ رات بھالے دی بھاء اِچ سڑے ہجر حاصل توں لا حاصلی لکھ دی ھے
 میڈا اتبار چو گئے محبت کنوں پیت ایتجھی پلی نہ پلی لکھ دی ھے

خود وفا دا توں بھُل تے نہ سونہاں بنیں، بعد ایندے وی میں بے وفائی نہ کراں
 اے کتھوں دا وپار اے تیڈے پیار وچ، سول صدے سہاں گالھ کائی نہ کراں

میڈے وس ایچ بس اتناھے

میڈونہ کئی گڈ ڈسنگی

نہ کئی چھپن چھپادی ٹوپی

نہ اوسرمہ

جیندی ہک ہک پھیر سلانی اکھیں دے وچ

جیں ڈے ڈیکھاں

(تیں ڈے ڈیکھاں)

اوہومیڈی گوری گاونے

میکوں اپنے ہاں نال لاوے

میں ہر پاسوں پورا سورا

محض ادھورا

میڈے وس وچ بس اتناھے

یا تاں باقی خواہشیں وانگو تیڈی خواہش
 سینے دے ایں گم گستان اچ سوگھی کراں

ماراں یا خود مرّاں

یا جیندے جی مردے دم تیں

تیڈے ہجر فراق دے غم اچ

جُجھد ارا ہواں

تیڈ و لُجھد ارا ہواں

غزل

تیں توں دور ہاں جیویں شالا
 غم توں چور ہاں جیویں شالا
 سک دی سولی چڑھتے راہساں
 شاہ منصور ہاں جیویں شالا
 میں ہاں تیڈی بڈدی دینر
 وقت اسور ہاں جیویں شالا
 بے شک ہاں اتھ بشری روپ اچ
 ازلی نور ہاں جیویں شالا
 پیت پریت دے راہیں ٹھلدا
 چھیکڑی پور ہاں جیویں شالا
 توں ہوئیں دامان دا بنرا
 تھل دی حور ہاں جیویں شالا
 تیں تاں ہر حد پار کیتی ھے
 آصف کہیں پیا پھوت ڈکھاواں
 میں مزدور ہاں جیویں شالا

غزل

اجاں شہر تیڈے دے لوکیں دے نہیں میں تیں یار پتھر چُجڈے
ونج آپوں جان چُچن کوں پتھریں تائیں میڈا سر چُجڈے

کیا چاہندیں کیا منشے تیڈا، تیڈی اج تائیں سمجھ نہیں ائی میکوں
تیڈے حکم توں پہلے جی آہدے، تیکوں مفتے نہیں نوکر چُجڈے

دجھ توں ہئیں نہ خوشبو تیڈی اوں جاہتے رہ میں کیا کرنے
میکوں اتنچھے شہردی وسوں توں سُنج ٹھیک اے جنگل بر چُجڈے

تیڈے باجھتاں قدم وی نہیں چو دا، تیڈی ہمسفری وچ دل آہدے
ڈینھ رات ہوتے سفریں تے ہووے کئی بے انت سفر چُجڈے

اساں سوکھ پسند ہیں نت جیرھا پئی رہ آصف از میٹھیں وچ
او دل بھانویں دلبر ہووے، دل چُجڈے نہ دلبر چُجڈے

فلحال نہ مل میکیوں

اے نہیں جو تیڈے نال محبت نہیں میکیوں
 میں تیڈے رجھپ ایچ نہیں محل تھیونا چاہندا
 کل میکیوں متاں تیں توں پرے تھیونا پووے
 ماہی دے اتوں زہر نمھی پیونا چاہندا

فلحال نہ مل میکیوں

میں ڈیکھنا چاہنداں جو کتی ضبط ہے میڈا
 میں تیڈے سوا کتلا نبھا سگداں ڈینھواراں
 تیڈا وی تعلق تاں کوئی زندگی دی گنڈھ نہیں
 کر سگدے کھڑیاں وقت ساڈے راہ تے دیواراں

فلحال نہ مل میکیوں

فلحال تاں دل نال دلا سے وی دریہہ ہن
 ڈو۲ ہنجوں دی ہن مار تیڈے ہجر دیاں گونجاں
 کاغذ تے قلم دا وی وڈا آسرے میکوں
 سچ اے ہے جو حالی نہیں مریندیاں تیڈیاں مونجھاں
 فلحال نہ مل میکوں

پئی لوڑھ تاں ہک بے توں پرے کینسے آصف
 مل پوسوں جے وت وی نہ تیڈے باجھ گزر آئی
 نہ تھتھری جے دل میڈی کہیں میڈی صلاح تے
 مل پوسوں جے دل اپنی بغاوت تے اتر آئی
 فلحال نہ مل میکوں

ھاوا

زندگی ہک سفر مسافت جیندی
کہیں حیلے وی گھٹ ودھ نہیں تھیونی
او بھانویں نال تیڈے گزارے ونجے

یا بھانویں

کھے سرتے گزارے ونجے

ودھ کنوں ودھ ایہو تھیونے جانیاں

نال ہو یوں جیکر

بن وی پیوں ہم سفر

جیرھا ہاوا اے سفر دا ختم تھی ویسی

اوہورا بنے سفر نہ کہ کم تھی ویسی

انت جیرھا جو

ہک ڈینھ ختم تھی ویسی

بس ختم تھی ویسی

قصہ کراں ست پٹھا

نہ منجھ ویائی، نہ نار اڈ دھا
 نہ کجھ کھا دا، پیتا
 نہ کلتے تے بدھ ڈٹھو سے
 جاون والا وچھا
 تیکوں اپنے حصے دی ہے
 کن گیا میڈا حصہ
 ویاون والی منجھ نہ رہ گئی
 مک گیا اوندا قصہ
 ات پھیری ہک تیڈا حصہ
 کہیں پلے نہیں چاتا
 ڈوسر یا منجھ میڈی کوں وی
 ہنہ ہاں اچ پاتا

غزل

مل نہ مل مستقل
 گیوں سنبھل مستقل
 پک جدائی میڈی !
 او وی ہل مستقل
 نہ نکھرہ یا نکھرہ
 مستقل ، مستقل
 رہن رکھ آپ ڈو
 میڈی دل مستقل
 میڈے کہیں خواب توں
 نہ نکل مستقل
 ہئی سبب مونجھ دا
 میڈی ڈھل مستقل
 نہ ہے روون سدا
 نہ ہے کھل مستقل

گاؤن

پیارے سنگتی اسلم گشکوری سانگے

او بیٹھے خاک تے گئی وال کھولی
چیویں بیٹھا ہووے گئی لعل رولی

اڑی ڈیکھو او سادھوسنت کون این
انی بیزار تے بے انت کون این
سنو کیا دی ہے بیٹھا تات چولی

پچھو ڈی این کنوں کئی رُس گیا ہس
مریض عشق سیکیں تاں کیا تھیا ہس
بھری بیٹھا ہے بچھوں نال جھولی

ہووے میں وانگ جے گئی جگ ازاریا
تاں ونج آکھواوکوں جی جھل وئے ماریا
انی جلدی منیندی اے ہار تھولی

سُنجانو ونج او آصف ڈھول تاں نہیں
اوکوں میں اوتری دی گول تاں نہیں
جے سیکیں ہن ہے کراں میں جان گھولی

نین نہیں تھکدے

اتھر کنبے ، پتھر کنبے
پانی وچ کٹورا کنبے

جیویں زور آور دے اگوں
کئی نُتھا، بے زورا کنبے

سامھنے تیڈے آن کھڑے ہیں
اساں کنبدے ڈکدے

ڈیکھن دی نہیں جرات تھیندی
ڈہدیں نین نین تھکدے

پچھتاوا
 سندھو سائیں
 تیڈی وسوں
 بے شک ساڈے ہتھوں اُجڑی
 تیڈے ہیلے
 ساڈے ہتھوں بے کھوندے تھئے
 تیڈی کاوڑ توں بے چنتے
 تیڈی چُپ دی شہ تے اساں
 لئی لانے دی منزل تانی
 تیڈے ہک ہک ون کوں ماریا
 اے وی سوچ کڈا ہیں ساڈے چیتے نہ ائی
 تیڈی کاوڑ ساکوں اتنا مہنگی پوسی

توں وی نال چناب کوں لاتے
 ساڈے ویڑھے سندھوں ڈیسیں
 سونے سنوئیں خواب اساڈے
 پانیاں دے وچ لوڑھ چھڑیسیں
 سارے کھاتے صاف کریسیں
 اے تاں اساں سوچیا نہ ہا
 سندھو سائیں

(2010 وچ آون والے سیلاب دے موقع تے)

انج نہ تھیویں

سوہناسیاں
 انج میں سوچے
 جے تیں سنگت ساتھ تیڈی دے
 گھائے ون دی
 ٹھڈی مٹھی چھاں تے راہساں
 میڈاقد، بڑھوتری میڈی نہیں گھی سگدی
 ہر بندے کوں اپناقد ضرورت ہوندے
 ہرکئی اپنے ناں سبھر بندے
 ہرکئی اپنی ہوند کوں جیندے
 میں وی اپنے قد دی لوڑھاچ
 ناں دی سک اچ
 سک دے بچھ دیاں سو جھل کرناں
 مانن کیتے انج پیا تھینداں
 رنج نہ تھیویں
 ڈھولا میں توں
 انج تھی کے وی انج نہ تھیوی

ترائے شعر

تیڈے بنے سوندرے ہاسے
میل ، محفل مہاندرے ہاسے

ساڈا آدم تے مندر کیا چلدا
اساں نانگلیں دے ماندرے ہاسے

اساں چوڈی دے چن تے کئی پھیری
بھلیے تیڈے بھلاندرے ہاسے

ڈوہڑہ

میڈا ساہ ساہ ویلھے تیں سیں دی، میڈے پہراٹھیے پہرتیڈے
 رب جانے کیوں ہک عرصے توں گن یکدم تھورے تھہرتیڈے
 تیکوں گل کائنات سمجھدیں ہوئیں نمھی نکھتا آصف بہرتیڈے
 افسوس جو میں جھیں مخلص تے اج ورت نہیں کھمدے قہرتیڈے

ڈوہڑہ

تیڈی راہ اے لوک ہزاراں پرکئی رُلدے گئے کئی رلدے گئے
 جیکوں نہائی قربت راس تیڈی تیڈے وانجئیں نال وندلدے گئے
 ایں شوق دی لیکھی کھیڈ وچوں کئی جلدے بہرنکلدے گئے
 توں آصف جی رہی واٹ لنگھیوں اوں واٹ وساندر بلدے گئے

تیڈے احباب مونجھے ہن، تیڈے سنگ سیر مونجھے ہن
 جھاں تیڈی جدائی دا جھلیاھے تیر مونجھے ہن
 تیڈے ماء پو تیڈے چاچے تیڈے سب ویر مونجھے ہن
 تیڈے معصوم پھل پچڑے تیڈی تصویر مونجھے ہن

اساں مونجھے تیڈے مونجھیں دی مسدکوں سجائی بیٹھوں
 تیڈی ہک یادھے جیرھی جو ہاں دے نال لائی بیٹھوں
 (نکھڑیے بجن ثناء اللہ بلانی دی یاد اچ)

بانگ

میڈے اندردی رات کوں
 اندھیر کائنات کوں
 گئی سو جھلی سویرے ڈے
 میڈا نصیب پھیرے ڈے
 اتی نہ دل کوں تانگھ ڈے
 اٹھی بلال بانگ ڈے

مونجھ

ساڈے وسدے رسدے وسبے کول
 ھے جا پے کیندی نظر لگی
 ساڈی وسوں ھے نظر تیج گئی
 ساہ ساہ ھے مونجھ سوتیج گئی
 غربت مہنگائی دے ہتھوں
 مخلوق اتھاں پئی مردی ھے
 اتر ایچ دہشت گردی ھے
 نا جان اساڈے حاکمیں دی
 کجھ نیت وچ فرق آیا ھے
 مونجھا ہر دھرتی جایا ھے

تریبہ

کیا اے روہی دے گل وسدے
 رب سیاں مخلوق نہیں تیڈی
 پیون سانگے پانی دی ہک پھینگ کوں لہندن
 اپنے پیٹ کوں گنڈھیں ڈے تے
 تیڈے ناں خیراتاں کرتے
 مینہ منگدے ہن
 تیں توں خیر دے ڈینھ منگدے ہن
 اج وی او معصوم نہانے
 بانہیں اڈ دُعا ہن منگدے
 اللہ سیاں جیلھے بدل
 بھیداں بن دریا توں پانی پی تے ورن
 ساڈی تسی بھوئیں تے وسن
 روہی دے جے ڈاڈھے تسن

گاؤن

متھڑے اُتے پانہ گنز نچ ویندے پیوں ویندے پیوں
 کاوڑ نہ کر باہیں نہ گنج، ویندے پیوں ویندے پیوں

تڑے بنا نہ مال دے، پاڑے کھلا نہ نال دے
 تیکوں چنی نیلی تے گنج ویندے پیوں ویندے پیوں

سِتریاں سوتریاں کیا کرن، ہُن بہہ گنز تریاں کیا کرن
 ونجنے جڈاں کہیں گنز تے مُنچ ویندے پیوں ویندے پیوں

ڈھولن کھنجا نوں وقت گجھ، ساڈو وی آنویں وقت گجھ
 تھولا بہوں جو آویں گنج ویندے پیوں ویندے پیوں

آصف متھے لاتا نوھی، اپنا سروں جاتا نوھی
 رو دھوتے اپنے نیرنچ ویندے پیوں ویندے پیوں

وساندر

جاوید آصف

دستک پبلیکیشنز ملتان

سارے حق ہتھی کر ڈے، من

شاعر جاوید آصف

کھ پنوں قاضی شاہد

پہلی واری ستمبر 2015

تعداد 1000

اگھ 400

کمپوزنگ جواد جوگی

پتہ کوٹلہ داد، ضلع راجن پور

ای میل javed_asif35@yahoo.com

رابطہ -03346041235